ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 27. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 11-го ЛЮТОГО 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, FEBRUARY 11, 1976 No. 27. VOL. LXXXIII.

ЦЕСУС ВІДБУВ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПІВНІЧНО-АМЕРИКАНСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ

Філядельфія (ЦЕСУС). — у Філядельфії, ЗСА, відбулася 31-го січня 1976 р. в приміщенню „Тризуб" Північно-Американська Конференція Центрального Союзу Українського Студентства. В конференції брали участь студенти з Америки та Канади і представники українських студенських організацій ЦЕСУС, СУСТА (Союз Українських Студентських Товариств Америки), СУСК (Союз українського Студентства Канади) і ТУСМ (Товариство Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського).

Учасники конференції обговорили та продискутували ряд проблем українського студентства та громадського життя української діяспори на підставі доповідей під чотирьома головними темами.
тирьома головними темами.

Про український студентський рух говорили: Андрій Чорнодольський про ролю і діяльність ЦЕСУС, Богдан Купич про діяльність СУСК, Гал. Климчук про ТУСМ та Андрій Чорнодольський, Петро Дяченко і Галя Тарнавська про діяльність СУСТА. На тему „Організоване студентство і українське суспільство" були виголошені слідуючі доповіді: „Чи концепція ,української діяспори' оперативна в нашій дійсності?" (Андрій Чорнодольський); „Чи українські Церкви сповняють свою ролю супроти українського суспільства?" (Надя Пальчук); та „Українське шкільництво, освіта і наука" (Ірина Баер). Тема „Організоване студентство і український громадсько - політичний сектор" була обговорена доповідями: „Студентство і громадські організації" (Мирон Спольський); „Студентство і політичні угрупування" (Юрій Веретельник), та „Студентство і СКВУ" (Зеновій Зварич). Закінчено конференцію темою „Україна та зовнішні зв'язки", для якої були виголошені доповіді: „Становище українського студентства до України" (Микола Мороз) та „Перспективи оборони українських дисидентів на базі міжнародного права" (Андрій Веретельник).

Конференція у Філядельфії розглянула ряд проблем організованого українського студентства та української громади в діяспорі. Доповіді та дискусії заторкнули різні аспекти української діяспори та дали тим заохочення для глибшої дискусії та аналізи українського громадського та політичного життя для обговорення на наступному Світовому Конгресі ЦЕСУС, який відбудеться в серпні ц.р. В конференції брало участь біля 50 студентів, більшість з них студенти з Канади.

ВІДБУВСЯ ОДИНАДЦЯТИЙ КРАЙОВИЙ ПЛАСТОВИЙ З'ЇЗД КАНАДИ

Торонто (І.В.) — Одинадцятий Крайовий Пластовий З'їзд Канади відбувся в приміщеннях Свято - Миколаївської Школи, в днях 27 і 28 грудня 1975 р. Перед з'їздом відбулися наради зв'язкових і гніздових, на яких обговорено ряд виховних проблем та відбувся панель і дискусія на тему „Сучасний стан Пласту в Канаді". Панелісти — пл. сен. І. Франів, ст. пл. Х. Базилевич, пл. сен. О. Джулинський, пл. сен. Т О-нищук і ст. пл. Б. Колос — у своїх коротких рефератах з'ясували проблеми сучасного стану у виховних уладах. Керівником нарад гніздових і зв'язкових та модератором панелю була пл. сен. Дар'я Даревич.

З'їзд відкрив пл. сен. Р. Вжесневський, голова КПС Канади, пластовим гимном і молитвою. На предсідника Президії З'їзду була обрана пл. сен. Таня Джулинська. У З'їзді взяли участь представники Головної Пластової Булави і Крайової Пластової Організації у ЗСА, а саме: пл. сен. Л. Крупа — головна булавна пластунок, пл. сен. А. Мицьо — голова КПС ЗСА і пл. сен. Х. Навроцька — керівник ВС КПС ЗСА, які привітали учасників з'їзду.

З'їзд наголосив, „Ствердження Пластового Конґресу Другого", що „Ідейні основи Пласту, з'ясовані в 1) Трьох головних обов'язках пластуна, 2) Пластовому законі, 3) Пластовому обіті, 4) Пластовому гимні та 5) Пластовому гаслі, є надалі на часі й незмінні сьогодні та в майбутньому."

З'їзд потвердив зміни в Статуті Крайової Пластової Організації в Канаді та ратифікував правильники УПН і УПЮ. Номінаційна комісія, яка працювала під проводом пл. сен. Андрія Харака, запропонувала з'їздові таку листу кандидатів до керівних органів Крайового Пластового Проводу: Крайова Пластова Рада: голова — пл. сен. кер. Ігор Велигорський, члени — пл. сен. дер. Я-

(Закінчення на стор. 6-ій)

УКЦ приготовляється до участи в Евхаристійному Конґресі

Філядельфія. — З Архиєпископської Канцелярії УКЦ інформують: у першому тижні серпня цього ювілейного 1976-го року відбудеться тут 41-ий Міжнародній Евхаристійний Конґрес. У торжествах цього Конґресу братиме участь Українська Католицька Церква. Крім щоденних Архиєрейських Святих Літургій, наш Єпископат під проводом Первоієрарха УКЦ Блаженнішого Кир Йосифа відслужить Святу Літургію на Стадіоні Ветеранів. Для виявлення краси нашого обряду потрібно добре вишколених хорів. Тому 23-го січня ц. р. тут під проводом Преосв. Владики Василя відбулася нарада представників церковних хорів, хору „Прометей" і хору „Кобзар". Обрано Комітет для допомоги у праці для збільшення і з'єднання хорів. Дириґенти одержали потрібні ноти. Прохається всіх людей доброї волі причинитися до успішности доброго задуму та послужити добрій справі для прослави Бога й вияву краси нашого обряду.

Проби хорів при парафіях відбуваються кожного тижня у таких днях:

Собор Непорочного Зачаття — Френклін вул. у п'ятниці год. 8-ма вечором.

Церква Царя Христа — Найставн, проби хору у залі Т-ва „Тризуб" у середи година 7:30 вечором.

Церква св. о. Миколая, 24 і Попляр вул. у четверги год. 7:30 вечором.

Церква Благовіщення Пресв. Богородиці — Мельровс Парк, у середи год. 8-ма вечором у церковній залі.

Церква св. Йосафата — Френкфорд, у п'ятниці год. 8-ма вечором в церковній залі.

Церква св. Духа — Честер, Па. у неділі від год. 12-ої в полудне та у четверги від год. 7:30 вечором у церковній залі.

МОЛОДІ ЛЮДИ В КИЄВІ ОБСТОЮЮТЬ СВОЄ УКРАЇНСТВО, НЕ ЛЮБЛЯТЬ РОСІЇ — ТВЕРДИТЬ ІРЛЯНДСЬКИЙ ТУРИСТ

Ірляндська спортова дружина перед змаганнями на стадіоні в Києві

У Києві „кожний обстоював, що це НЕ Є Росія. Київ є столицею Української Республіки, що є частиною Совєтського Союзу. Росія — це інша країна, інший нарід, інша культура й інша мова. І до того її не дуже люблять. Зокрема молоді" — пише ірляндець Том Люсі у видаваному в Ірляндії та поширюваному по цілому світі журналі „Місії св. Патрика", минулорічне листопадове число якого у великій частині присвячене саме відвідинам у Києві ірляндської дружини копаного м'яча та змаганням з київською дружиною, які — до речі — ірляндці програли. Репортаж Томи Люсі з Києва, ілюстрований аж десятьма кольоровими ілюстраціями, говорить сам за себе і тому передаємо його в українському перекладі:

ВІДВІДИНИ В КИЄВІ

Написав Том Люсі

Ми, очевидно, очікували найгіршого: моніторуючі телевізійні апарати, таємна поліція, що слідкує за нами на вулицях, клепання по плечі, якщо ми відхилились від приписаних трас. Але так цілком не було, хоча зграя поліцистів та митників на летовищі не давала нам спокою.

Їх майже виключно цікавили наші газети та книжки, що виглядало подвійно дивним, коли ми дізналися, що ніхто з них не знав англійської мови! Після 90 хвилин цієї процедури на запиленому і непоказному київському летовищі, яка була часто переривана виповненням різних формулярів, сильний і роздратований голос із повіту Корк (Ірляндія) підсумував це заявою: „Чи ви знаєте, що я думаю? Я думаю, що вони є зграєю сяких-таких балаґанярів".

Після того ситуація покращала. Ґіди з Інтуриста перебрали над нами опіку й швидко завезли нас до нашого готелю, говорячи нам плинною англійською мовою, якими побажаними гостями ми є та що їм дуже приємно, що ми прибули. Вони були молоді, виглядало, що працювали принаймні 12 годин денно і дуже старалися нам у всьому допомогти та відповісти на запити. Погода? Дуже добра — коло 85 градусів Фаренгайтера, довший час вже нема дощів („Ще більше такої-сякої пропаґанди" — бурмотів наш колеґа з Корку). Без того, щоб наказувати нам, вони в чемний спосіб поінформували нас про два підставові правила: не можна займатися жадними неофіційними трансакціями валютою та не можна фотографувати мілітарних інсталяцій. Протягом трьох днів з нас ніхто не бачив жадних мілітарних інсталяцій (вони мусіли там існувати, бо всюди було багато військовиків), однак розвинулася досить жвава, хоч на малу скалю, виміна рублів і стерлінґів. Це додало трохи інтриґи до наших спокійних, хоча дуже цікавих переживань.

Готель був дуже модерний, добре устаткований, але з надто численною обслугою і не дуже ефективний. Часто витворювалося враження, що призначення забагато персоналу до даних установ було головною причиною браку безробітних. Мовні труднощі, деякі несподівані правила („Тут також проходять різні махльойки, приятелю. Вчора в барі не можна було купити нічого, хіба шампанське!"), надто часте повторювання тих самих місцевих страв, наприклад, яйця київським способом (назва, яку цій страві надав колеґа з Корку не надається до друку) неминучо викликали нарікання. Але ці нарікання були висказані більш в жарті, спрямовані на те, щоб побачити реакцію. Це вийшло на користь, бо треба було дводенних міжнародних переговорів, щоб нам з кавою почали подавати молоко.

Відбувалися, самозрозуміло, тури, під час яких ґіди спритно відповідали на запити. Ні, там нема приватних крамниць; кіоски з морозивом на хідниках, як також великі універсальні магазини однаково власністю держави. Одним виїмком був ринок із яриною, де селяни продавали свої продукти, вирощені на приватних присадибних ділянках — які охоплюють менше одного акра, — що їм дозволено мати в час, коли вони працюють на великих сколективізованих фармах. Так, 70 відсотків міста зруйнували аґресори німці. Будинки, збудовані після війни, мають тяжкий вигляд домів

(Закінчення на стор. 6-ій)

Ще один совєтський аґент лає „Вільну Европу" і „Радіо Свободу"

Київ. — Київські газети — „Радянська Україна", „Молодь України" та інші, опублікували на своїх сторінках обширні звідомлення з пресової конференції, яка відбулася 29-го січня ц. р. в Празі і на якій „головним героєм" виступав агент чеського КҐБ П. Бінаржик, який від 1968 до 1976 р., будучи на службі комуністичної розвідки, працював з доручення зверхників, у радіостанції „Вільна Европа" в Мюнхені. „Високий 30-річний чоловік, — пише „Молодь України" з 31-го січня ц. р. у статті п. з. „Ця облудна „Вільна Европа..." — з відкритим інтеліґентним обличчям близько години відповідав на запитання чехо - словацьких та іноземних журналістів щодо підривної діяльности радіостанції „Вільна Европа" та еміґрантських організацій, куди йому вдалось проникнути". Далі газета розповідає, як то розвідник розпочав в 1968 р. працю на „підривній радіостанції, яка лицемірно називає себе „Вільною Европою", хоч у неї мало спільного з Европою і зовсім нічого із свободою. Повною мірою — пише газета, — це стосується і радіостанції „Свобода", яка веде передачі мовами народів СССР". П. Мінаржик намагається всю вину за антикомуністичні програми, які передають обидві радіостанції, перекинути на Центральне Розвідче Агентство ЗСА, яке, згідно з оцінкою Мінаржика, „веде підривну шпигунську діяльність, спрямовану проти країн соціялістичної співдружности". При тому

(Закінчення на стор. 6-ій)

Комуністи захопили столицю націоналістичних повстанців Анґолі

Люсака, Замбія. — Центральне місто Анґолі, Гуамбо, яке служило за тимчасову столицю для обидвох націоналістичних повстанських рухів, які змагаються проти піддержуваного Москвою і кубинськими міськами прокомуністичного Народного руху для визволення Анґолі, впало жертвою комуністичної атаки, піддержуваної совєтськими танками, бойовими літаками і ґелікоптерами, як також реґулярними кубинськими військовими частинами. Йорге Санґумба, секретар для закордонних справ Національної Юнії для повної незалежности Анґолі, заявив кореспондентам, що націоналістичні повстанці не змогли встоятись проти модерної військової техніки Совєтського Союзу, головно далекобійної артилерії, ракет і винищувальних літаків, і тому мусіли тимчасово відступити. Він при тому звернув увагу, що положення націоналістичних повстанців є дуже критичне з огляду на те, що західні держави не прийшли із своєчасною технічно - військовою допомогою так, як це зробив уряд СССР у відношенні до прокомуністичного уряду зі столицею в Люанді. З упадком столиці Гуамбо тепер безпосередньо загрожена головна квартира Національної Юнії у місцевості Сільва Порто, яка лежить 100 миль на північ від Гуамбо. Після телефонічної розмови з лідером Національної Юнії Йонасом М. Савімбі, секретар Санґубма заявив, що в місті запанував хаос і паніка. Запитаний кореспондентами, які є дальші виглядиоборони залишеної території, він відповів: „вони мають технічну перевагу, новочасний військовий виряд і все, що потрібне для ведення війни, а нас опустили".

МАЗУРКЕВИЧІ ГОТУЮТЬСЯ ДО КОНЦЕРТУ В НЮ ЙОРКУ

Під час відвідин у „Свободі". Маестро Юрій Мазуркевич у розмові з ред. Людмилою Волянською.

(л в) — Нарешті і Ню Йорк матиме нагоду послухати рідкісний концерт віртуозів-скрипалів Юрія і Дани Мазуркевичів — скрипкове дуо, яке не часто зустрічається в сучасному музичному віті.

Готуючись до концерту в залі Алис Туллі Голл у нюйоркському Лінкольн-Центрі 6-го березня ц.р., скрипаль-віртуоз світової слави, потрійний лавреат міжнародних конкурсів скрипалів (Гельсінкі — 1962; Мюнхен — 1966; Монтреаль — 1969), 34-річний Юрій Мазуркевич відвідав з кінцем січня ц.р. Редакцію „Свободи", щоб поінформувати читачів про свій і його дружини Дани Мазуркевич (також скрипаль - віртуоз високої кляси: вона — лавреат міжнародних конкурсів скрипалів у Ляйпціґу — 1968 і Букарешті — 1964) наступний концерт на терені ЗСА та розповісти про події останнього півріччя — успішніші виступи влітку і восени м.р. в різних містах Европи (Швайцарія і Західня Німеччина) та Канади — їх-ньої віднедавна другої батьківщини.

Маестро Юрій Мазуркевич приніс із собою імпозантну кількість рецензій пера знавців - музик, захоплених технікою, глибокою музичністю, бездоганністю виконання обох скрипалів на їх останніх концертах в кільканадцятьох містах. Критики підкреслювали і той факт, що обоє скрипалів були протягом 8-ми років учнями славнозвісного Давида Ойстраха у Москві. Треба згадати, що в СССР учнями Ойстраха не могли б бути перші-ліпші ентузіясти скрипки, що добре заплатили б за лекції, і в той спосіб мали б у своїй професійній біографії ім'я визначного вчителя. Для такої чести треба було мати велетенський талант. І вони обоє його мали.

Дана і Юрій Мазуркевичі після відповідних довголітніх музичних студій, — він у Львові, вона у Вільнюсі, — мали ті рідкісну нагоду ста-

(Закінчення на стор. 6-ій)

СВІТЛИЧНИЙ, КАЛИНЕЦЬ ТА ІНШІ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД СОВЄТСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). За вістками, що наспіли з України, літературний критик Іван Світличний, поет Ігор Калинець та 21 інших українських політичних в'язнів склали заяви про зречення з громадянства СССР. Як відомо, подібну заяву склав минулого року Вячеслав Чорновіл. Світличний і Калинець перебувають в Пермському концтаборі; перший засуджений на 7 років таборів і 5 років заслання, другий — на 6 років таборів і 3 роки заслання.

Стало також відомо, що в листопаді 1975 року з Пермських таборів до Києва органи КҐБ привозили поета Василя Стуса, засудженого на 5 років таборів і 3 роки заслання. Метою перевезення були намагання київського КҐБ заставити Стуса відмовитися від своїх поглядів за ціну звільнення. Ці намагання виявилися безуспішними. З подібною метою, у тому ж часі, привозили до Києва філософа Василя Лісового, який відбуває кару 7-річного ув'язнення в Мордовському таборі (йому присуджено також 3 роки заслання). Лісовий також відкинув пропозиції КҐБ.

Російська дисидентка Мальва Ланда, відома з її мужніх виступів в обороні політичних в'язнів в СССР, і яка проживає в місті Красногорську, Московської обласи, звернулася останньо до організації „Амнесті Інтернешенел", а також до світової громадськости з проханням виступити в обороні Миколи Будуляка-Шараґіна, який тепер знаходиться у Владимирській тюрмі у дуже важкому становищі. Будуляк, 1926 року народження, походить з України, під час війни 16-річним хлопцем був насильно вивезений німцями на роботу до Німеччини, а після війни виїхав до Англії, де закінчив інженерські студії. Як представник одної з англійських фірм, він виїхав до СССР в 1968 році і там його заарештували та обвинувачували у „зраді батьківщини" та засудили на 10 років ув'язнення. Кілька років він перебував у Мордовських концтаборах. До Владимірської тюрми його перевезли за те що він, разом з групою в'язнів, підписав письмо до Комітету прав людини зі скаргою на поведінку таборових властей. У свій час про справу Будуляка писала міжнародна преса, але дотеперішні заходи різних закордонних чинників в його обороні не дали успіхів. Стан його здоров'я поганий; він хворіє на гостру гіпертонію. Це заставило Мальву Ланду написати своє звернення.

Здоров'я Владимира Буковського погіршилося, його мати прохає голову французької компартії про допомогу

Ню Йорк. — Комітет оборони совєтських політичних в'язнів інформує:

Згідно з переданою з Москви вісткою, стан здоров'я Владимира Буковського, російського демократичного діяча, який тепер перебуває у Владимирській тюрмі, є дуже поганий. Його матір, Ніна, відвідала його 28 січня ц. р. Відвідини відбулися в присутності двох жінок-сторожів тюрми. Під час відвідин, Буковський заявив, що 30 жовтня 1975 р. він та інші в'язні запротестували проти знущання над одним з в'язнів. За цей протест, його й інших запроторили до карцеру на два тижні. В карцері їх годували виключно водою і хлібом, спали на холодній цементовій підлозі. Їм заборонили тепло вдягатися, читати книжки і одержувати листи.

Ніна Буковська описала так вигляд сина: „В нього очі темні, він весь сірий." Вона також повідомила, що кожний в'язень на т. зв. строгому режимі одержує денно харчів за 19 копійок. 6-го січня 1976 р. матір Буковського написала листа до Жоржа Марше, генерального секретаря французької компартії, в обороні сина. В листі сказано: „Я довідалася про Ваше звернення в імені французької компартії до Леоніда Брежнєва, генерального секретаря ЦК КПСС у зв'язку з долею політичних в'язнів. Тепер я рішила звернутися до Вас за допомогою. Я є матір Владимира Буковського, 33-річного громадянина Совєтської держави, політичного в'язня, який вже 5 років перебуває в тюрмі строгого режиму. Я розумію, що Ви, як голова комуністичної партії однієї із найбільш видатних західніх держав, маєте за мету провадити політику справжньої демократії . . . Я надіюсь, що Ви виступите в обороні мого сина і спричинитися до його швидкого звільнення".

Китайська преса заговорила про опозицію в Компартії

Пекін. — Головний орган Компартії червоного Китаю, газета „Женьминь Жібао", опублікувала на перший сторінці велику статтю з атакою на опозиційну групу в Компартії, яка, мовляв, „виступає проти політики предсідника Мао Тсе-тунґа і намагається змінити політичний устрій в Китаю". Цю опозиційну групу характеризується, як „прихильників імперіялізму і капіталізму" та послідовників партійного чиновника, колись високого функціонаря Компартії, Лю Шао-чінґа, „вичищеного" з партії в часі так званої „культурної революції" в 1960-х роках. Текст цієї статті, яка не згадує прізвищ опозиціонерів, був переданий також пекінським національним радіо і телебаченням. Напади на „опозицію" появились якраз напередодні партійного з'їзду, на якому мають затвердити новонайменованого прем'єра Гуа Куо-фенґа і застановитися над іншими змінами в партії і уряді.

На думку західніх спеціялістів, в Китаю виникли гострі розходження в Компартії, причиною яких спочатку були дебати про систему виховання.

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ЄВГЕНА ПЛУЖНИКА

Відділ „Слова" в Торонто, Канада, влаштовує в суботу, 14 лютого, літературний вечір, присвячений 40-літтю з дня загибелі видатного українського поета-імпресіоніста Євгена Плужника, який помер на Соловках 2 лютого 1936 р. Доповідь під назвою „Поет спокійної щирости" прочитає Борис Олександрів.

Вечір відбудеться в залі Інституту св. Володимира в Торонто, 620 Спадайна Евеню. Початок о год. 7:30 вечора.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нація невмируща

Україна і український нарід переживають сьогодні одне з наистрашніших своїх лихоліть послідовно і рафіновано, з пляном на ближчу, дальшу і найдальшу мету відбувається суцільний наступ на українство, на українську духовість, на українську ідентичність з виразним пляном: змести з лиця землі українську націю, злити її разом з іншими національностями в один фіктивно „совєтський", а фактично російський народ. Формально ще говориться і пишеться там про „національні республіки", дозволяється ще на деякі фолкльорні вияви національної культури і традицій, але все це вже робиться периферійно та під виразним знаком якоїсь там рядної „совєтської" цілости. Рівночасно йдуть макабричні зусилля відповідно „науково" оформити концепцію „злиття націй" в кожному відношенні: мовному, господарському, історичному, не кажучи вже про ідеологічний. Шекспірівське „бути чи не бути" висить нині над народом в цілій своїй грозі. Не диво, що наші знавці і дослідники совєтської дійсности, як проф. М. Мельник в цьому числі „Свободи", а інші при інших нагодах,звертають увагу на цю смертельну загрозу для нашого народу та пропонують відповідну протидію.

Здаючи собі вповні справу з цієї загрози, не можна рівночасно не висловити не тільки надії ,але й переконання і впевнености щодо невмирущости нації. На це дозволяє історія нашого народу, як і сучасна дійсність, не зважаючи на всю її похмурість. Остаточно, це не перший раз український нарід переживає свою „Велику Руїну". Це правда, що тоді казалося про українську мову, що її „не било, нет і бить не может", а сьогодні говориться це саме„бить не может" відносно української нації, але — сказавши за Шевченком — „і неситий не виоре на дні моря поля". Скільки це вже разів український нарід, наче справжній Фенікс, підносився з попелища руїни і знову посягав по своє право жити своїм власним життям та бути господарем своєї землі! Що з того, що Сталін зорганізованим масовим голодом і масовими розстрілами та засланнями змагав точно до такої самої „остаточної розв'язки" українського питання, як після нього і за його прикладом поступав Гітлер з жидами. Пригадується з того часу карикатура в лондонському „Таймсі", на якій показаний був Сталін, як він на цвинтарищі України січе кулеметом у могутнього Духа, що підноситься над могилами вбитих і виморених голодом. А під цим рисунком напис: „Йосипе, навіть ти не можеш убити Духа!"

Або: що з того, що совєтські опричники „сполоскували мозок" Плющеві в комсомолі, в школі і, вкінці, в психіятричному закладі! Опинившись на волі, той самий Плющ, який признається до марксизму - комунізму, говорить про „зрадника Кочубея", що його колись царські, а тепер червоні російські опричники накидають українцям, як „національного героя" за те, що зрадив гетьмана Мазепу. Колись Москва зліквідувала комуніста Миколу Хвильового за те, що проповідував і радив своїм землякам піти „геть від задрипанки Москви", і сьогодні це саме повторює і ставить за постулят не „буржуазний націоналіст" чи інший „ворог народу", але марксист Леонід Плющ.

У цьому ж чи не найбільш замітним і багатомовним є надруковане на іншому місці в цьому числі спостереження цілком чужої людини, ірляндця Томи Люсі, який відвідав Київ минулого року з ірляндською футбольною дружиною і на підставі своїх розмов з молодими людьми прийшов до висновку, що в Києві „всі обстоюють, що Україна НЕ Є РОСІЯ..., що Київ є столицею Української Республіки, яка є частиною Совєтського Союзу; Росія — це інша країна, інший нарід, інша культура і мова. І до того не дуже то її люблять..."

Ні, нація невмируща. Очевидно під умовою, що вона сама хоче жити і за це життя та волю змагається, як за них бореться український нарід. Допоможімо йому!

Совєтська „дипломатія"

Західні кореспонденти в Совєтському Союзі недавно подали до відома, що, згідно з достовірними джерелами, совєтські власті, зокрема КҐБ, поширили вживання радіоактивних мікрохвиль для активізування своїх підслухових апаратів в американській амбасаді до тієї міри, що рівень радіяції в тій амбасаді може неґативно відбиватися на здоров'ї персоналу амбасади та їхніх родин, зокрема, дітей.

Це ще один доказ, що совєтські верховоди готові застосувати будь - які методи, щоб тільки здобути перевагу над Заходом. Коментатори пригадують, що хоча в американській амбасаді в Москві вже раніше викрито багато совєтських підслухових апаратів, наприклад, в 1960-му та 1975-му роках, то напевно в тій амбасаді, як також в амбасадах інших держав і в помешканнях та в бюрах закордонних журналістів находиться багато більше таких апаратів. Крім того, ще в половині минулого року Центральна Розвідча Агенція ЗСА представила незаперечні докази, що совєтські агенти в ЗСА підслухували і записували телефонічні розмови великої кількости американців, включно з розмовами майже всіх конґресменів, як також високих американських урядовців. Совєтська система електронічних підслухових апаратів охоплювала також майже всі місії держав Об'єднаних Націй в Ню Йорку. І це „господарювання" совєтських агентів в Америці, як також в амбасаді ЗСА в Москві, яка згідно з міжнародним законом вважається американською територією, відбувається і поширюється в час, коли широко реклямована „політика детанту" між ЗСА і СССР. Ясно, що Совєтський Союз рішив використати цю політику відпруження для власних цілей і посилив пенетрацію країн вільного світу, зокрема ЗСА, своїми шпигунами. В червні 1975-го року працівники Федерального Бюра Інвестиґації арештували двох вірменів, мешканців ЗСА, за шпигунство на користь СССР і доказали, що ці два шпигуни працювали за вказівками трьох совєтських „дипломатів", членів совєтської делеґації до Об'єднаних Націй.

Загроза ще і в тому, що коли Совєтський Союз поширює свою розвідчу діяльність в країнах вільного світу, Конґрес ЗСА старається обмежити ефективність американських розвідчих аґенцій. Самозрозуміло, що існує потреба перевести реформу розвідчих аґенцій ЗСА, бо є докази, що ці аґенції зловживали своїми повновластями, але це не означає, що законодавці повинні майже цілком паралізувати діяльність цих аґенцій. В обличчі поширення совєтської шпигунської діяльности, безпека ЗСА та цілого вільного світу вимагає ефективної розвідки і контррозвідки.

М. Мельник

ТВОРЕННЯ СОВЄТСЬКОЇ НАЦІЇ

Як відомо, на „пропозицію" Брєжнєва XXIV з'їзд КПСС офіційно затвердив існування совєтської нації.

Це був наступний етап національної політики російських урядів на довгій і обережній, та в тому самому часі незвичайно послідовній дорозі до ліквідації національної проблеми в імперії. Чи політика та може увінчатись успіхом? Якщо СССР затримається приблизно таким, яким він є тепер, і якщо українські провідники не зуміють змобілізувати українського народу до масового спротиву, тоді за яких п'ятдесят років росіян російського і українського походження буде на українських землях так багато, що існування української нації буде поставлено під знак запиту. Цієї конклюзії я не пропоную з „легкої руки". Цей висновок спертий на підрахунках русифікаційних і міграційних тенденцій на етнічних територіях України.

На жаль, серед українців є надто багато людей, які або не вірять, що щось таке може статись, або думають, що багато людей в Україні тільки прикидаються росіянами, але як прийде нагода, тоді — так як і під час сімнадцятого - вісімнадцятого років — вони зукраїнізуються. Такі заключення є безпідставні, тому що теперішні обставини цілком інші від обставин вісімнадцятих років.

Сьогодні немає такого могутнього джерела національної регенерації, яким було колись українське село. Сьогодні теж відносний ріст росіян в Україні сильніший ніж раніше. Та найголовніше те, що в кожній ділянці життя українець, який на свою національну приналежність махне рукою, має багато кращі вигляди на економічні та інші користі, ніж українець, який настоює на приналежності до своєї національної культури.

Отже, статистичним даним, які вказують, що росіян в Україні відносно більше й більше, треба вірити. Зрештою, про цей стан речей можна легко переконатись і не дивлячись на статистичні дані. Людям, що їдуть до Галичини, населення якої було до найвищої міри національно свідоме, треба тільки розглянутись по своїх селах і містах, подивитись, скільки там росіян та скільки дітей їхніх знайомих і рідних перестали говорити вдома українською мовою. Діти тих дітей української мови вже не знатимуть.

На основі тих фактів треба заключити, що українізація України не має успіху. Та не тільки те. Відносна кількість українців в Україні навіть не стоїть на тому самому рівні. Вона поки що зменшується — і це є теж незаперечний факт. Іншими словами, українці на своїй рідній землі російських іміґрантів не українізують. Іміґранти ті в дійсності є не іміґрантами, а колоністами і вони русифікують українців.

Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми денебудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перевиховати усіх українців. Засоби ті є тотальні, могутні, і, на жаль, покищо успішні.

Основна ідея русифікаційної політики — це створити такі обставини в усіх ділянках життя, щоб українець від дитинства ніколи не мав нагоди прочитати в книжці, часописі чи журналі, почути в школі чи по радіо, або побачити в кіно чи на телевізії, що він українець. Одиноке, що українська дитина мала б усвідомити, це те, що вона совєтська людина. Після того українська мова для тієї людини стане непотрібним анахронізмом, тим більше, що вона в її кар'єрі може тільки пошкодити. Тому то деякі українці на своїй рідній землі в публічних місцях бояться говорити своєю рідною мовою.

Другий принцип русифікаційної політики — це русифікувати при найменшій кількості опору. Якраз тому в Україні існує україномовна преса, україномовні частини радіових і телевізійних програм, та можливість висилати дітей до україномовних шкіл. Та під сучасну пору більш ніж колинебудь це все є тільки україномовне. Українського духу там уже майже немає. Майже усе українське замінено совєтським. Останніми роками та совєтизація стала зокрема далекойдуча і всеохоплююча.

Творення совєтської нації, — себто денаціоналізація і русифікація України, — робиться переважно українськими руками і уряд імперії по - королівськи винагороджує зокрема українських культурних і наукових діячів, але теж і інших колябордантів за те, щоб пропаґували „комунізм" і боролись проти українського „націоналізму" і вдома і за кордоном. Біда тільки в тому, що дефініцію „комунізму" і „націоналізму" встановляють не українці, а росіяни.

На основі найновіших дефініцій, щоб українець був добрим „комуністом", він мусить робити слідуючі речі:

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів.

Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі.

Він мусить хвалити іміґрацію росіян в Україну, як найкращий доказ „комуністичного інтернаціоналізму".

Він мусить наголошувати культурну єдність між росіянами і українцями і виступати проти будь-яких проявів самобутности української культури. (Один такий „комуніст" недавно заявив в „Літературній Україні", що Шевченко завзято виступав проти ... українських націоналістів.) Іншими словами, він мусить слідити за будь-якими проявами українського „націоналізму."

Під сучасну пору він мусить пропаґувати не союз націй, а існування одної совєтської нації. Тактика та останніми часами доходить до траґікомічного абсурду. У промовах Щербицького та інших „босів" України щораз частіше не знайдете ні одного звороту до „українців" чи „українського народу". Є або „народ", або „радянський народ", чи „радянські люди." Те саме починають робити деякі українські літератори і вчені. Коли україномовні часописи пишуть про українські спортові чи культурні групи закордоном, тоді це не — українці, а, наприклад, кияни, чи просто „радянські люди". Ту саму еволюцію переходять шкіль-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Володимир Мацьків

РОДИНА В ЖИТТІ НАРОДУ

Всі знаємо, що організм людини складається з малесеньких клітин, які спільно або кожна зокрема, відповідно діють, згідно з їх призначенням для вдержання здоров'я і життя не тільки окремої клітини, але цілого організму. Ті клітини пов'язані в окремі групи і творять окремі органи чи частини тіла, але всі вони мусять жити і постійно разом діяти. В протилежному випадку наступає смерть цілого організму.

Зовсім подібно діється в кожному народі — нації, що складається з окремих родин. Ці родини теж пов'язані в окремі групи. Одні творять професійні об'єднання, інші живуть в окремих містах чи селах, постійно виконуючи своє завдання. Всі разом діють спільно для добра свого народу. В найбільш загрозливій хвилині, головно тоді, коли ворог старається знищити цей спільний організм — нарід, або забрати його землю, усі його члени стають до боротьби в обороні свого життя і своєї землі. Таке є право природи. Так кажуть закони, що їх залишив нам наш Творець.

Крім цих природних законів Творця, яким підлягають не тільки люди, але і всі живі створіння, Він кожному народові призначив окремий терен - землю на замешкання, кожному дав окрему мову, яка найкраще відповідає духовим властивостям цього народу, та окрему психіку, що допомагає йому творити власну культуру та по-своєму величати свого Творця.

Як бачимо, призначення та роля родини в житті народу дуже великі та дуже важливі, бо від діяння окремих родин залежить доля цілого народу. Нарід, в якому окремі родини відходять від свого пня, никне, завмирає і перестає існувати. Історія знає багато народів, які колись існували, були сильними й нераз становили загрозу для інших, але з часом вони зникли і пропали безслідно.

Всі народи, що живуть на власній землі та втішаються власною незалежною державою, про це все добре знають і їм про ці справи не треба пригадувати. Куди гірше є у нас, що живемо в розсіянні між чужими народами у чужих краях, які силами стараються, щоб побільшити кількість свого народу та реалізують це різними способами.

Саме тому нам треба поважно подумати про ці важливі справи, про наше „бути, чи не бути". Наші браття, що живуть на рідних землях, окуті у важкі кайдани. Ними наповнюють всякі тюрми, психіятричні заклади, сибірські концтабори та стараються перетворити їх у бездушних роботів. Хоч їхнє положення таке важке, що людині, яка живе на Заході, важко все зрозуміти, та все ж таки вони борються за своє існування, не жаліючи ні своїх мук, ні свого життя, даючи і нам приклад гідний до наслідування.

І саме це накладає на нас великий обов'язок. Мусимо діяти усіми нашими силами, щоб: 1) охороняти себе і своїх нащадків від денаціоналізації, яка діє безупинно, 2) допомагати охороняти наших закріпощених братів на рідних землях, нашу культуру, яка належить до найстарших культур світу, та старатись про звільнення невинно переслідуваних, визначніших наших борців, які караються в московських катівнях.

Тому нам треба постійно все і всюди думати про ці справи, та не тільки думати, але й діяти. Треба також старатись впливати на ті наші родини, що живуть побіч нас, які не можуть, чи не хочуть розуміти нашого важкого положення, та старатись приєднати і їх до корисної дії.

На жаль, таких родин у нас доволі багато. Одні через мішані подружжя відсуваються від нашого національного організму і „хоч не хоч" прив'язуються до чужого. Інші, шукаючи добрих заробітків і вигідного життя, поселюються в місцевостях, де немає наших людей, нашої церкви та наших організацій і так, живучи в зовсім чужому середовищі, забувають про своє походження, про свої установи та приєднуються до чужих. Ще інші змінюють свої імена та прізвища, не дають своїм дітям національного виховання та рідної мови і теж безслідно пропадають.

Заходить питання, як може жити і розвиватися такий національний організм, коли відпадають його біологічні клітини — родини? Які вигляди на майбутнє можемо поставити самі собі і нашій спільноті взагалі, яка опинилась поза кордонами рідної землі? Чи не взяти б нам прикладу з жидів, які вже близько 2 тисячі літ живуть в розсіянні і не дали себе зденаціоналізувати?

Може було б добре створити якусь організацію, або існуючим додати нові напрямні, що допомагали б переконувати людей, що відійшли або збираються відійти від своєї нації, впливати на них у відповідний спосіб, щоб повернулися до рідного пня? Правда, про ці справи пишеться багато у нашій пресі, але видно, що ці слова до них не доходять.

У тій справі могла б дуже багато зробити наша Церква, та на жаль, тієї дії не видно, подекуди навпаки — бачимо такі заходи, які допомагають деяким людям відлучатися від свого народу. Цьому допомагає впровадржування чужої мови у наші богослуження, видавання церковних бюлетенів чужою мовою та подібне. Чи не було б краще, якщо б деякі наші парохії впроваджували курси навчання рідної мови для тих осіб, які з різних причин її затратили? Подумаймо про це!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО „МОЛОДУ ДУМКУ" І... БАЯН"

Прочитавши заввагу п. Женецького „Молода Думка" і... баян" („Свобода", 29-го січня), вирішив я, що деяке пояснення з мого боку необхідне для української громади, — маю на увазі тих, хто цікавиться даним питанням.

По-перше, що таке „баян"?

Відповідно до різних музичних словників та музичних совєтських енциклопедій це є назва музичного інструменту, історія якого починається дуже давно, від музичного інструменту „Ґармонь", який вперше з'явився в Китаї. Пізніше цей інструмент пройшов багато разів через руки відомих европейських майстрів і, звичайно, зазнав великих змін.

У кінці XVIII і початку XIX сторіччя в Европі, а саме, у Відні, з'являється портативний пневматичний інструмент з клявішами, подібно до фортепіяну, якому назва „акордеон" (французьке слово). Автор інструменту — відомий майстер Даміян. Поряд з цим інструментом дуже популярною була так звана „ віденська гармонь", яка на відміну від акордеона мала і зараз має, замість фортепіянових клявіш, кнопки. Росія у 30-их роках XIX сторіччя скопіювала цю гармонь і перебудувала, я б сказав, з не дуже значними змінами, у так звану „російську гармонь" двохрядку.

Але вже раніше в Европі, поряд з акордеоном, який має клявіші, з'явився акордеон, що замість клявішів має кнопки для гри правою рукою. Інакше кажучи, від кнопкової гармонії був винайдений кнопковий акордеон, який був і тепер є одним з найулюбленіших інструментів країн Західньої Европи, таких як Німеччина, Італія, Франція, Австрія, Бельгія, Фінляндія і багато інших.

Росія адоптувала цей інструмент, який сьогодні називається у Европі та Америці „Chromatic Accordion", і дала йому назву „Баян" по імені староруського поета Бояна, згадуваного у відомім старо - українськім „Слові о полку Ігоревім" (часи Київської Руси). До речі, мушу зазначити, що російські співаки - сказителі супроводжували свої розповіді не баянами, тому, що їх тоді ще й не було, а гуслями.

Отже, підводячи риску під цією історичною довідкою, приходимо до висновку, що цей інструмент, який є широко популярний в Україні, нічого спільного не має з „російськими народними інструментами". Це є просто різновидність акордеона і це є західньо-европейський інструмент поряд зі скрипкою, фортепіяно й іншими. Найкращі хроматичні акордеони (баяни) випускають відомі італійські та німецькі фірми, як наприклад „Weltmeister", „Hohner" та інші. Не думаю, що комусь у Західній Европі прийде в голову пропаґувати російські національні інструменти. Для інформації п. Женецькому: справжнім російським інструментом є — балалайка!

Відповідаючи на питання, чому я не „пропаґую" бандуру, хочу зауважити, я просто не вмію грати на даному інструменті. Крім того, на мій погляд, український гопак під бандуру не зовсім добре танцювати, а якщо мені вдасться підготувати моїх учнів до такого гарного рівня, що вони змогли б заграти гопака та допомогти місцевим українським аматорам - танцюристам, ба навіть і співакам, — я буду тільки гордий і щасливий.

Закінчуючи мого листа, з прикрістю хочу зазначити, що вся історія нічого спільного з хором „Молода Думка" не має, і тому на мій погляд назва замітки п. Женецького „Молода Думка і... Баян" не має ніякого сенсу. Дане порівняння, та ще перед концертом хору „Молодої Думки", не може допомогти розвиткові дитячого хору, тому що воно вливає сумнів у молоді душі дітей. Адже діти не можуть знати так докладно все про музичні інструменти, а вони будуть вірити тому, що вони читають у пресі.

Хотілося б, щоб про такі речі писали люди компетентні у питаннях що їх заторкують, бо кажуть так: „заколотити воду дуже легко, але поки вода та відстоїться"...

Семен Комірний

диригент хору „Молода Думка" та хору „Думка"

Ню Йорк

Лука Костелина

Чікаґо розчароване „Наталкою Полтавкою"

Заходами Організацій Українського Визвольного Фронту в неділю, 30-го листопада м. р. Чікаґо відвідав нюйоркський Оперний Ансамбль з оперетою Івана Котляревського „Наталка Полтавка". Вистава оперети відбулася в авдиторії Лейн Технікал середньої школи — в залі, яку чікаґська громада звичайно винаймає на імпрези більшого формату.

Прийшло побачити оперету близько одинадцять сот глядачів. Як на Чікаґо, публіка могла б бути численніша. На її малочисельність склалися дві причини: поперше на неділю 30-го листопада випав дуже холодний день, а подруге, як дехто зі старших говорив, — чому так часто маємо дивитись на ту нашу „Наталку Полтавку"? Такій як перша причина, зарадити не можна, другій — можна зарадити на майбутнє. От, покажім нашій публіці щось інше, то прийде. Справді, чому мусимо дивитись на „Наталку Полтавку" 5, а то й більше разів тоді, коли у нас є інші опери й оперети, яких ми ще ніколи не бачили, а які таки хотілося б побачити.

У ролях дійових осіб в опереті „Наталка Полтавка" виступали: Марта Кокольська в ролі Наталки, Галина Шерей в ролі Терпелихи. Ролю Виборного виконав Лев Рейнарович, а ролю Возного — Михайло Яблонський. Іван Гош грав ролю Петра, а Роман Кизик — ролю Миколи. Музичну частину оперети виконувала симфонічна оркестра, в якій брали участь професійні американські музиканти, а диригентура спочивала в руках маестра Ліщинського з Ню Йорку.

Воно чомусь так складається, що як багато не докладаєш зусиль, щоб поставити річ якнайкраще, то всеодно без недоліків не обійдеться. Не обійшлося без недоліків і в постанові „Наталки Полтавки". Правда, можна б було бачити тільки добрі сторони і не завважувати недоліків, можна було б бачити одне й друге та писати тільки про добрі речі. Одначе, у певних випадках, треба звернути увагу на недоліки і про них щось написати. У нашому випадку, мені здається, що навіть глядачі почували б себе дещо ображеними, якщо б цей допис про постанову „Наталки Полтавки" в Чікаґо був тільки похвальний і подібний до багатьох наших дописів цього типу — мовляв, все було дуже гарно і відбулося з найкращим успіхом.

На жаль, не все відбулося з найкращим успіхом. От, була дуже добра симфонічна оркестра, були добрі солісти, був добрий диригент, а як усім довелося працювати разом, то вийшов музичний ярмарок. Оркестра грала своє, співаки співали своє, а слухачі тільки шептали: А це що таке? Не раз і не два співаки випереджували оркестру, залишаючи в слухачів несмак, стурбованість та пригноблююче враження.

Коли йдеться про гру, то тут теж не обійшлося без недоліків. Глядачам доводилося дивитись на штучно відтворені окремі сценки і тільки де-не-де блиснула добра гра. У деяких місцях виглядало, що актори ніби вперше зустрічаються на сцені. Одні виконавці звертали більшу увагу на свої співочі партії і на цьому терпіла гра; інші, не претендуючи на високу оцінку в співі, — пробували задемонструвати свій хист у грі, що місцями їм вдалося осягнути. Цілість, одначе, терпіла від строкатости і не захоплювала глядача. Глядач не мав змоги ані щиро засміятися під час веселих сцен, ані глибше переживати горе Наталки.

Були також недомагання і в дикції. Пригадувати хіба ж не треба, що як слово не доходить до слухача, то він тратить контакт із дією і зацікавлення слабне. У нашому випадку треба було співчувати нашій молоді, що має труднощі в розумінні української мови. Вона мала тут тим більші труднощі, бо слова з сцени виходили замазані, нечіткі, та й ще не доходили поза десятий чи п'ятнадцятий ряд, де сиділо дві треті публіки. От, можна собі уявити, що молодь думала про своїх батьків, які заставили її сюди прийти.

У від'ємний спосіб відбилася на дикції сама заля. Ця заля не акустична й завелика, щоб її вживати без голосників. Непідсилений голос губиться в цій залі й недоходить до її задньої частини та на балькон. В цьому чікаґська публіка переконалася вже не раз.

Була спроба збагатити п'єсу „Наталки Полтавки", вплітаючи в гру виступ дружок Наталки в другій дії. Під оглядом гри дружок, сценка виявилася штивною, а спів вийшов ще слабше. Третю дію закінчено танцями. Тільки що після танців, на якийсь момент, ніхто не знав, чи це кінець, чи ще щось буде. До речі, дружки й танцюристи — це місцеві сумівки й сумівці осередку СУМА ім. Павлушкова.

Декорації роботи маляра Андрія Коваленка були гарні, зокрема краєвиди та плян подвір'я до першої та третьої дій. Хата у другій дії, як хата. Чи посуд стоїть під запічком на Полтавщині — цього не знаю.

Оперета „Наталка Полтавка" в постанові Оперного Ансамблю з Ню Йорку залишила на мене враження подібне до того, як іноді лишає збірна репрезентація у футбольних змаганнях. Наберуть до репрезентації, звичайно найкращих змагунів, з усіх-усюдів. Перед змаганнями великі сподівання, після змагань — людина думає: як це так — наші перевищали противника на цілу клясу, а змагання програли.

Вкінці мушу сказати, що вже найвищий час, щоб очистити мову Возного від церковнослов'янщини. Не робимо прислуги Котляревському, придержуючись його ориґіналу. Навпаки, робимо кривду тим, що не розуміють мови Возного. А кривда ця обертається не проти кого іншого, як самого Котляревського, батька української живої мови. Свою повчальну ролю „Наталка Полтавка" відограла вже давно. Сьогодні — вона перлина українського театрального мистецтва. Тож поширюймо її між молоддю у зрозумілій мові.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ ВРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Свято Незалежности в Сиракюзах

Проклямація Дня Української Незалежности в Сиракюзах. На фото (зліва) д-р С. Клюфас (голова Відділу УККА), А. Богатюк, посадник міста Лі Александер, о. шамб. В. Середович, д-р М. Богатюк, О. Гурська, М. Велич, д-р І. Подюк і мгр М. Дупляк.

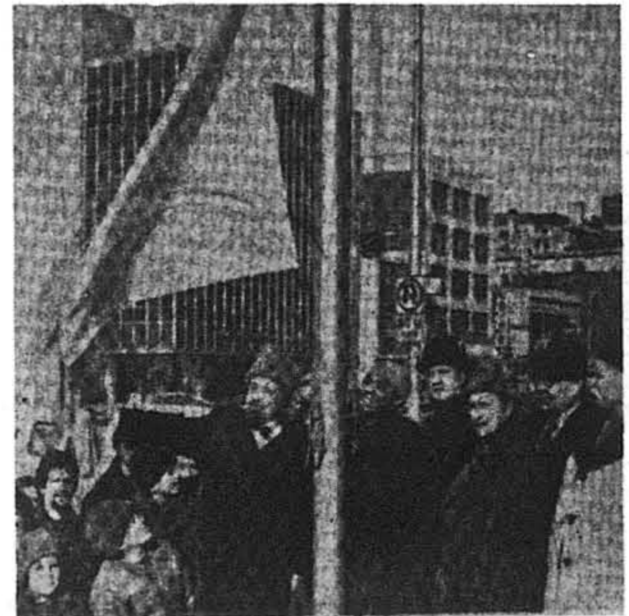
Сиракюзи, Н. Й. (УККА). — Дня 21 січня 1976 року представники української сиракюзької громади відбули авдієнцію в посадника міста Лі Александра. Посадник підписав проклямацію, якою проголосив день 22 січня 1976 року Днем Української Незалежности. В проклямації згадується про звільнення Леоніда Плюща, про 100-річчя українського поселення в ЗСА і про 200-річчя Америки.

В день 22 січня український національний прапор гордо повівав на ратуші міста Сиракюзи і на будинках українських установ.

В неділю, 25 січня, о год. 10-ій ранку відправилися в українських церквах торжественні Богослуження. О годині 5-ій вечора того ж дня відбулося в Українському Народному Домі Свято Незалежности і Соборности. Проклямацію посадника міста відчитав в англійській мові студент сиракюзького університету Адріян Логуш. Він також прорецитував вірш Максима Сагайдака, присвячений Валентинові Морозові, „Дорога". Святочну промову виголосив д-р Святослав Клюфас. Д-р С. Клюфас говорив про розвиток сучасної української нації і про акти 22 січня. Він представив трьох учасників визвольних змагань д-ра Івана Подюка, Івана Пігуляка і д-ра Климентія Мельника. Д-р Клюфас представив також представників Комітету Поневолених Націй п. Тібора Гелча, який привітав українську громаду зі Святом Незалежности і Соборности та зі звільненням Леоніда Плюща.

Перший раз виступив у Сиракюзах молодий співак, бас-баритон Стефан Шкафаровський. Він відспівав п'ять українських пісень. Акомпаньювала йому Оксана Гаврилюк з Йонкерсу. Пані Ксеня Антипів прорецитувала вірш Олександра Колессі „Україні", а учениця Школи Українознавства Ніна Назаренко продеклямувала вірш „Четвертий Універсал".

На концерті виступив також Сумівський Мандоліновий Ансамбль під керівництвом Василя Жмура й Евстахія Машталіра. Сольо співав Григорій Динька, акомпаньювала на фортепіяні Стефанія Годжак. Концерт закінчено відспіванням українського національного гимну.

Посадник Нюарку Кеннет Гібсон і Богдан Дацківський (перший зліва) підносять український прапор на щоглі перед міською ратушею в четвер, 22 січня, 1976 року, в день 58-их роковин проголошення Української Самостійности. Церемонія відбулася в полудневих годинах в присутності чисельної української делегації, яка рівнож включала молодь, як це частинно видно на фото вгорі, що його помістив щоденник „Стар Леджер" з п'ятниці, 23 січня 1976 року.

Бернард Дж. Ярусавадж, посадник міста Кларк, Н. Дж. (третій справа), передає проклямацію „Дня Української Незалежности" Юрієві Дребичеві під час церемонії в міській ратуші у вівторок, 20 січня. Українська делегація включала ще (зліва): Теодора Рудницького, Олександру Рудницьку, Олену Рокошину і міського радного Йосипа Позняка. В четвер, 22 січня американський та український прапори повівали на щоглі перед будинком міського управління в Кларк.

(фото: Андрій Дребич)

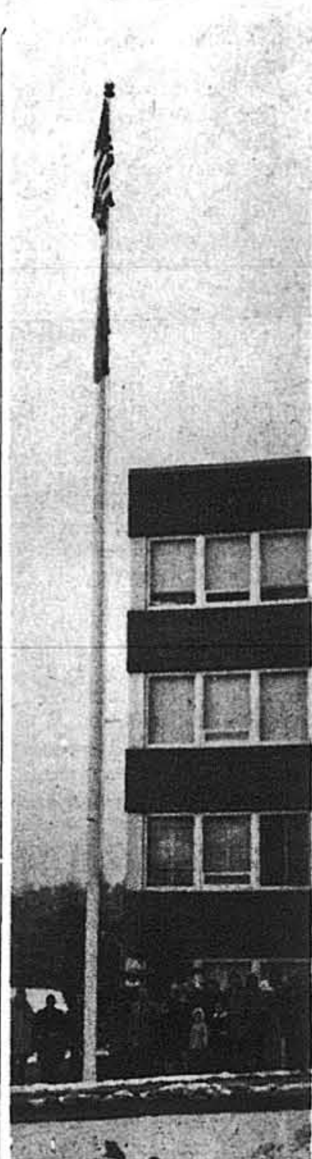
Громада округи Рокленд відзначила роковини Української Незалежности

Ню Сіті, Н. Й. (в. л.) — Українська громада округи Рокленд (Рокленд каунті, Ню Йорк), до якої, між іншими, входять міста: Гаверстро, Ню Сіті, Наяк, Спрінг Валей, Стоні Пойнт, Тілс та Валей Котедж, під керівництвом місцевої станиці Українських Американських Ветеранів святочно відзначила ці великі роковини Української Державности і Самостійности. У святкуваннях взяли участь представники УКЦ парафії св. Петра і Павла в Спрінг Велі, Н. Й. — п-во С Кузьмичі; Українські Американські Ветерани, 19-та станиця — Йосиф Брега і Теодор Дусаненко; Т-во св. Імени Ісуса Христа—Михайло Загадайко; Український Народний Союз, 16-й відділ — Михайла Москаль; Школа Українознавства — п-на Меланія Стельмащук; Сестрицтво св. Анни — п-ні А. Москаль; Жіночий Відділ 19-ї станиці Українських Американських Ветеранів — п-ні Ольга Венгринович та Анна Загадайко, та Українські сеніори — п. Єдинак.

Святкування цих роковин Української Незалежности почалися вже ранком 22 січня ц. р., коли то другий раз в історії цієї Округи піднесено український прапор над урядовими будівлями. О год. 12-ій того ж дня, представники українських організацій зібралися в приміщенні окружного уряду та були свідками церемонії підписання та передання українцям проклямації „Українського Дня" представниками Окружного уряду. Церемонією цих урочистостей проводив віце-президент цього ж уряду Патрик Демяні. Він сам італійського походження, одначе привітав присутніх українським „вітайте", а на закінчення своєї коротенької доповіді зацитував слова із нашого національного гимну — „Ще не вмерла Україна..." Опісля виявилося, що він це навчився від свого затя — українця. Ця подія зробила на присутніх надзвичайно велике враження.

Сьогодні, коли багато із нас не звертає уваги на нашу мову чи мову наших дітей, чужинець завдає собі труду, щоби привітати нас на нашому святі нашою мовою.

На святкуваннях були ще присутні Джордж Гербер, посадник міста Кларкстави, який у свойому слові підкреслив великий вклад етнічних груп, а в тому й української, в розбудову матеріяльного та духового надбання Америки; Тарас Дусаненко — представник (леджіслейтор) від Републиканської партії до окружного уряду, за стараннями якого святкування Української Державности проходять тут без найменших перепон та у відповідно му святочному настрої; д-р

Фрагмент із піднесення українського прапору в Рокленд каунті.

О. Волянський, дир. державного психіятричного дослідного центру в Тілс, Н. Й., бувший голова Українського Лікарського Т-ва, і відомий наш суспільно-громадський і культурний діяч; та проф. д-р Василь Лучків, голова Крайової Управи Українських Американських Ветеранів, голова ГУ Українського Бібліотечного Т-ва Америки, член Екзекутиви УККА та директор місцевої Школи Українознавства. Ця частина святкувань закінчилася офіційним переданням проклямації, яку прийняв, в імені української спільноти округи Рокленд, комендант 19-ї станиці Українських Американських Ветеранів Йосиф Брега.

В неділю, 25-го січня, о. монс. Петро Скриньковський, парох парафії св. Петра і Павла, під час Богослужень провів із вірними відповідні молитви у наміренні українського народу.

І хоч самі святкування Державности України в повіті Рокленд відбулися порівнюючи скромно, то враження із них залишиться назавжди.

Свято Державности в Пассейку

Пассейк, Н. Дж. (пяк). В неділю 25-го січня ц. р., тут в Українській Централі о год. 7-ій вечора заходом місцевого Відділу УККА відбулась академія для відзначення 58-ої річниці проголошення самостійности України. На сцені на голубім кольорі виділи написи: „Засяло сонце золоте", а над ним: 1918-1976. — Свято почалося відспіванням американського гимну, що його на фортепіяні відограла Марта Шраменко, а в супроводі її фортепіяну, присутні проспівали український національний гимн. Програму відзначування відкрив коротким словом голова місцевого УККА С. Палидович.

Святочну, довшу промову виголосив п. А. Лозинський, вказавши на значення 22-го січня і на причини нашої програми.

Свою доповідь закінчив довшим віршем О. Бердника. Молодий бандурист Н. Титла відограв на бандурі „В зеленім гаю" та „Запорожець". О. Шкафаровська, відома наша рецитаторка, прорецитувала Марка Боссілава „Гимн-народові героєві". Атракцією в незвичайному виконанні був танець п. Р. Бабюк „Боротьба за волю", при форт. Д. Різор, хореографія — Р. Приймич-Богачевської.

Монтаж — „22-го січня" виконав співочий гурток „Кобза" під кер. А. Фармиги. Проходила рецитація на переміну із співом при гітарах, відспівано, між іншим, „Виростеш ти сину..." В. Симоненка, „Хоч живу я на чужині..." та „Засяло сонце золоте". Рецитували; М. Шраменко, О. Федун, І. Халупа, Е. Палидович, З. Ярема, С. Карпінська.

Після відкриття програми голова Комітету свята Я. Федун представив присутніх учасників нашої визвольної боротьби, а саме: Є. Ковальського, Т. Лотоцького, В. Михаськова, Н. Моравського, О. І. Пайкоша, Рудакевича, П. Смородського, І. Стецюковича і назвав кількох неприсутніх.

Свято закінчено співом „Не пора, не пора".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Українські Дні в Луївіллі

Після минулорічних успішних Українських Днів в Луївіллі, цього року горстка нас, українців рішила ще краще показати красу української пісні, танку та народного мистецтва. На відбуття Українських Днів призначено було нам 6 і 7-го вересня м. р. на площі Бельведер в середмістю над рікою. Зорганізувався Комітет, який очолив інж. Богдан Гурко, а його заступником був Ілько Цибрівський, секретарем Ширм Бабяк, а Контрольна комісія, — д-р Василь Дробоцький і І. Романчик. В праці допомагали інж. О. Катеринюк, В. Мойсеєнко, Андрій і Марко Мостович та Богдан Цибрівський. Виставку народного мистецтва представляв д-р Леонід Мостович, концерто в у програму Василь Мельничин, а українські страви п-і А. Мицьо, Є. Дір і Іван Каріюш. З Ню Йорку запрошено зі Союзу Українок пань, які мали репрезентувати українську історичну ношу. Щоб виконати концертову програму запрошено танцювальний ансамбль під мист. керівництвом Лілії і Любо Цепинських, вокальне тріо „Незабудьки" і хор бандуристів ОДУМ з диригентом А. Лупо з Чікаго. З Детройту запрошено хор ім. Івана Котляревського під диригентурою д-ра Богдана Кушніра, що снує при церкві Непорочного Зачаття, і який особливо приїхав з Детройту, щоб в неділю відспівати Службу Божу. Тиждень раніше повідомлено про Українські Дні в пресі, телевізію і радіо. Здавалося, що все йде якнайкраще. Та в час коли ми були зайняті підготовою, в місті відбувалися бурхливі демонстрації проти примусово го перевезення а в то бусами шкільних дідей. Яке було наше розчарування, коли в суботу передполуднем прийшло повідомлення, що посадник Луївіллю заборонив всі імпрези, які відбуваються під відкритим небом. У цьому клопоті вийшов нам на зустріч католицький коледж, пропонуючи свою авдиторію.

Концерт

Концерт почався о год. 8-ій вечора, відспіванням американського і українського гимнів. Після привіту інж. Богдана Гурка, виступив мішаний хор ОДУМ з Чікаго під диригентурою А. Лупо. В супроводі бандур хор виконав Г. Китастого — Марш України", народні пісні: „Встає хмара", „Повій вітре", а на загальне бажання публіки, „Волиняночка" і „Чобіточок". Далі слідували виступи танцювального ансамблю з Чікаго під мистецьким керівництвом Лілії і Любо Цепинських. Ансамбль виконав чотири танки: „Квіти України", „Гуцульський танок", „Запорожець" і „Гопак". Публіка захоплялась їхніми виступами. Можна сказати, що це є один із найкращих наших танцювальних ансамблів. Відоме нам з виступів минулого року жіноче вокальне тріо „Незабудьки" — Марія Костелина, Александра Савин і Віра Сурівка при акомпаньяменті Наді Савин, виконали кілька українських пісень, та одну американську, збираючи заслужені оплески. Їхній мистецький керівник, це відома в музичних колах Чікаго Марія Плешкевич. Танцювальний ансамбль як і тріо „Незабудьки" зорганізовано в Чікаго. Атракцією вечора був показ української історичної ноші під проводом Марії Савчак і Артимишин з Ню Йорку. В світлі рефлекторів чудово виглядали історичні костюми, публіка бурхливими оплесками вітала кожну модельку, зокрема пояснення до кожної історичної ноші давала англійською мовою Шарлі Бабяк. Про хор ім. Ів. Котляревського з Детройту та його дириґента д-ра Богдана Кушніра багато ми чули і тому чекали нетерпеливо на його виступ. Вже в першій пісні Недільського „Засяло сонце золоте", можна було помітити, що хор здисциплінований, зіспіваний й з добрими голосами. Деякі співаки це — члени славної капелі бандуристів ім. Т. Шевченка. Хор виконав ще Котка — „Птичий хор", — сольо Ася Томяк, та Давидовського-Козака, — В'язанку українських народних пісень („Невдале зачиняння") — сольо бас Богдан Тарнавський. Публіка була одушевлена їхнім виступом. Після концерту присутнім подано перекуску, а танці тривали до пізної ночі.

Служба Божа в катедрі

В неділю пів години перед початком Служби Божої, катедра, яка містить понад тисячу сидячих місць була по береги заповнена. До Божественної св. Літургії станули чотири священики, о. Бернард Панчук ЧСВВ з Детройту, о. крил. Марійн Бутринський парох свв. Володимира і Ольги з Чікаго. о. Іван Бирк з Луївіллу, та о. П. Ліндер з Менчад, Індіяна. Після виконання хором Бортнянського — „Сей день", о. Б. Панчук коротко поінформував присутніх про українську церкву, про її переслідування та про боротьбу українського народу. Сама св. Літургія складалася з творів Кошиця, за вийнятком „Єдинородний" — Бортнянсько г о „Херувимської" й Канону — Вербицького „Отче Наш" — Новохацького. Добрі солісти в „Сугубній Ектенії" були сопрано Діна Зола, а в „Отче Наш" баритон Володимир Кучер. Апостола по-англійськи „Вірую" відспівав гарним ліричним тенором Ярослав Дужий, а апостола по-українськи Василь Мельничин. Кожну річ хор виконав прекрасно, а короною всього був „Отче Наш" з баритоновим сольо Володимира Кучера. Його голос свіжий, вирівняний, який при всьому блиску і силі звучав легко. „Отче наш" у виконанні Кучера зворушив всіх українців. Після закінчення Служби Божої, всі звернулись в сторону хорів й зробили хорові овацію. Дириґент хору д-р Б. Кушнір скромно відклонився, дякуючи присутнім за признання. Д-р Богдан Кушнір є направду прекрасним інтерпретатором української церковної музики. Отці, крил. М. Бутринський і Б. Панчук з їхніми гарними голосами, разом з хором, дали прегарну репрезентацію нашого незрівняного обряду.

Субота і неділя 11 і 12-го жовтня

На ці дати було нам призначено відбути Українські Дні. Погода на ці дні випала прекрасна, соняшна і тепла. В суботу о год. 12-ій відкрито павільйон з українським народним мистецтвом. При вході розміщено кераміку роботи Марти Гурко, де вона сама разом із своєю донею студенткою Лідзею демонструвала і пояснювала їх мистецький розпис. При другому столі студентки Ірина Мостович і Леся Гурко демонстрували писання писанок, їм допомагала Анна Мойсієнко. Пластунка - юначка Андріяна Мельничин демонструвала вишивання. На довгих столах по-мистецьки уложено вишивки, писанки, кераміку, різьбу і гуцульські килими. Пані Оля Дробоцька, Ірма Забігайло, Оксана Мельничин та д-р Леонід Мостович давали зацікавленим вичерпні інформації. О год. 1-ій по полудні почався концерт відспіванням гимнів. Члени Комітету Ілько Цибрівський привітав гостей та побажав їм гарно перевести ці Українські Дні. Хор бандуристів ОДУМ під диригентурою А. Лупо дуже гарно себе зарепрезентував, це був їх один з найкращих виступів, публіка щедро оплескувала виконання кожної пісні. Цього року вперше виступала в Луївіллі танцювальна група „Метелиця" під керівництвом Ігора Скубяка, як також вокальне тріо „Сосни": Христя Клюковська, Данко Григорчук та Олег Скубяк мист. керівник. Всі вони гарно зарепрезентували українські народні танки, як також українську пісню легкого жанру, за що публіка нагороджувала їх оплесками. З місцевих виступала сопрано Оксана Мостович, її гарний голос захоплював слухачів. Знаний наш клясичний гітарист Василь Гурапь гарним виконанням поодиноких точок притягав увагу публіки. Також виступав тенор Василь Мельничин, виконуючи дві пісні при акомпаньяменті Аніти Олдгем. Цілий концерт повторено двічі денно, в суботу і в неділю. Закінчено було концерти піснею „Боже Благослови Америку" — яку відспівав Василь Мельничин. В неділю відправилася Українська Служба Божа, на якій був єпископ Луївіллу Чарл Малоні. Під час концерту в неділю виступив з короткою промовою стейтовий сенатор Том Істерлі, підкреслюючи великий культурний і економічний вклад українців для Америки. Згадав про століття поселення українців в Америці, як також боротьбу українців за визволення від комуністичного режиму.

Українські Дні в Луївіллі, хоча з перешкодами, були успішними. До успіху причинилися гостинні виступи ансамблів і хорів з Чікаго і Детройту, які безкорисно приїхали до Луївіллу. Цим вони гідно зарепрезентували перед не-українцями красу і оригінальність нашого обряду, пісні і танцю, і тим самим причинилися у великій мірі до популяризації української культури серед американського довкілля.

ПІДНОСЯТЬ УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР У ДЖОНСТАВНІ

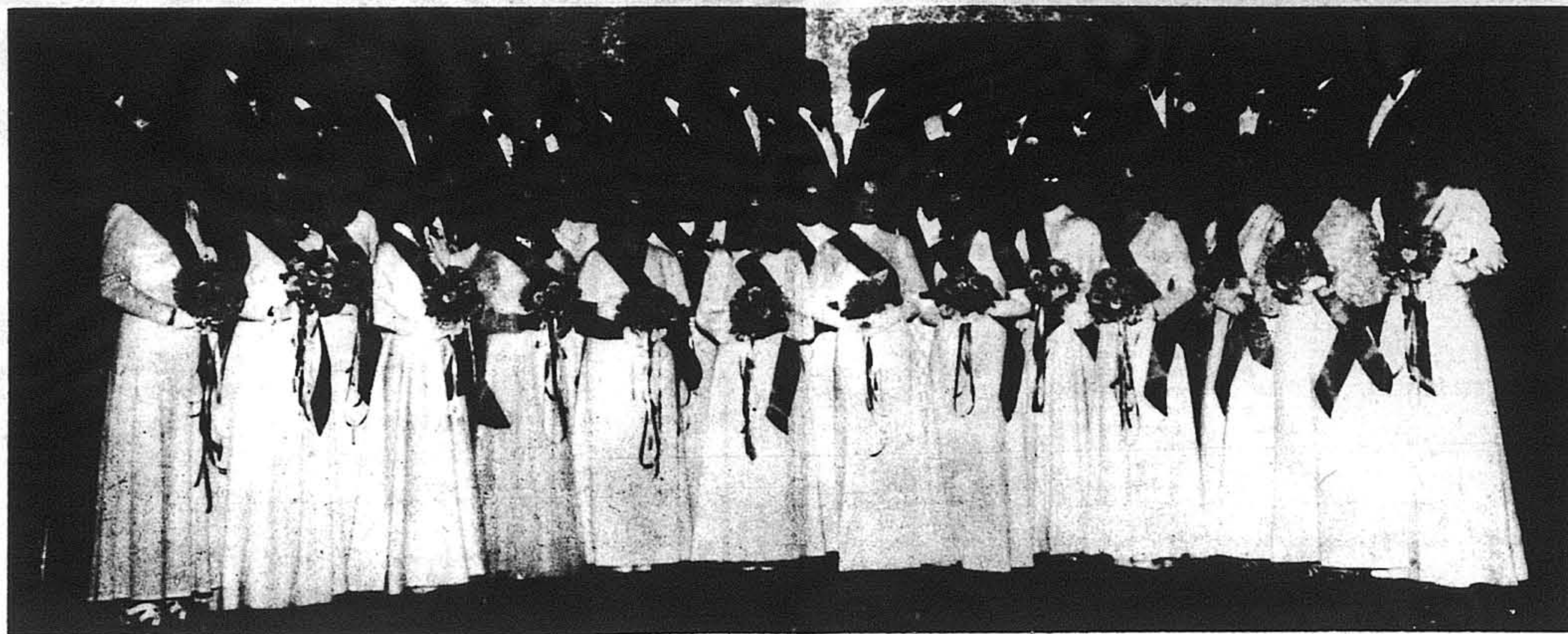
Українська громада Джонставну, Па., відмітила 58-мі роковини проголошення Української Самостійности відповідними церемоніями в міській ратуші в четвер, 22 січня. Місцевий щоденник "Трібюн-Демократ" помістив фото (вгорі), на якому показано посадника міста Герба Пфуля, як він підносить український прапор на щоглу міської ратуші в асисті о. ієромонаха Миколи, пастора української православної церкви свв. Петра і Павла в Моксемі, Па., і 9-літнього Беррі Гожельського, члена парафії. Короткий допис в щоденнику пояснив значення роковин Української Незалежности і Соборности.

Українці Ст. Пітерсбурґу на Фльориді активно включилися у відзначення 200-річчя і 100-річчя

Ст. Пітерсбург, Фля. — Невелика, але активна українська громада в цьому місті в північній частині Фльориди активно включилася у загальне відзначування річниць 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення в ЗСА. У цьому святкуванні беруть участь дослівно усі українці і змобілізовані окремим Громадським Комітетом мистецькі сили — вокалісти, танцювальні групи, хор тощо. Українська національна група бере також активну участь у так званих етнічних фестивалях, присвячених згаданим річницям, де українські мистецькі одиниці з великим успіхом виступають перед американською і етнічною публікою. Здається немає ні одного українця у цій місцевості, який не цікавився б цією активністю і не брав би у ній участи. Активним учасником у мистецьких програмах, дорадником і до певної міри керманичем є Богдан Бемко ,співак-тенор, колишній соліст квартету „Каравана", який живе в околиці Ст. Пітерсбурга і якого бачимо на фотознимці вгорі в часі його виступу на одному з фестивалів. Позаду нього сидять,аплядуючи, члени українського хору. Фотознимка та відповідна вістка були надруковані в газеті „Ст. Пітерсбург Таймс".

Спілка Української Молоді Америки (СУМА)

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМА 1975 Р.

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМА

Субота, 14-го лютого 1976 р., год. 8:30 веч., в Статлер Гілтон Готелю (Grand Ball Room)

Баль Дебютанток СУМА округи Ню Йорку належить вже до традиційних імпрез сумівської молоді. Від довгих років, кожного року в місяці лютому такі балі відбуваються, в яких бере участь багато української молоді, не тільки з самого Ню Йорку, але також з ближчих і дальших околиць.

На цих балях кожного року багато молодих дівчат вперше беруть участь в забаві з тим моментом, коли керівники забави з відповідним ритуалом представляють їх загалові українськкого громадянства. Дебютантки, — це переважно сумівська молодь, яка від наймолодших літ виростала й виховувалась в рядах СУМА, і, осягнувши 16-ий рік життя, вступає в новий етап життя. Дебют — це неначе пограниччя, де юначка переходить з дитячого в молодечий вік, в якому відкриваються нові обрії, нові перспективи успіхів та зовсім інший погляд на життя й інше світосприймання.

Ця подія в житті кожної молодої людини залишається назавжди в пам'яті, як один з радісних моментів. З цього приводу радіють також їхні батьки, бо кожному мило є бачити, що їхня дитина доростає й починає ставати корисним членом свого суспільства. Це зокрема радісна хвилина для виховників і керівників даної організації, бо працюючи роками з цією молоддю, вони можуть бачити перед собою молоду надійну зміну, нашу майбутність, майбутність української нації.

І так, як у минулих роках, так і цього року, в дні 14-го лютого о годині 8:30 вечором, у найбільшій і найкращій залі готелю Статлер Гілтон в Ню Йорку, відбудеться вже 14-ий Баль Дебютанток СУМА, на якому дівчата-юначки зі своїми партнерами, в присутності їхніх батьків, ближчої і дальшої рідні, знайомих, товаришок і товаришів будуть представлені присутнім та спільно й радісно забавлятимуться в рідному українському оточенні.

Церемонію представлення переводитимуть аранжери балю: **НАТАЛКА НЕВМЕРЖИЦЬКА, ЄВГЕНІЯ КУЗЬМОВИЧ** та **ІГОР ДЛЯБОГА**, яких до цього запросив Забавовий Комітет, що його очолює культурно-освітній Керівник Головної Управи СУМА, **КОРНЕЛЬ ВАСИЛИК**. До танців гратиме популярна й загально люблена нашою молоддю оркестра **Б. ГІРНЯКА** із солістами **І. РАКОВСЬКИМ** та **М. ШВАРКОМ**.

ДЕБЮТАНТКИ 1976 РІК

Христина Бабяк
Асторія, Н. Й.

Іванка Войціх
Ірвінгтон, Н. Дж.

Петруся Госонець
Ірвінгтон, Н. Дж.

Катруся Грицак
Ірвінгтон, Н. Дж.

Зоряна Дашавець
Бостон, Масс.

Стефанія Дідоха
Ірвінгтон, Н. Дж.

Ліда О. Квасній
Вудгейвен, Н. Й.

Ірина Одрі Квасній
Вудгейвен, Н. Й.

Дарія Коханська
Бруклин, Н. Й.

Анна Лещук
Ню Йорк, Н. Й.

Гілдегард Минг
Ірвінгтон, Н. Дж.

Джосифін Минг
Ірвінгтон, Н. Дж.

Мирослава Муха
Бруклин, Н. Й.

Стефанія Назаркевич
Ню Йорк, Н. Й.

Христина Поліщук
Балтимор, Мд.

Богданна Походай
Ню Йорк, Н. Й.

Люся Тицька
Ірвінгтон, Н. Дж.

Оксана Харук
Бруклин, Н. Й.

Дануся Химера
Ірвінгтон, Н. Дж.

Катерина Чорній
Балтимор, Мд.

Марійка Юрах
Ірвінгтон, Н. Дж.

Оля Юрешко
Ню Гейвен, Конн.

ФЕСТИВАЛЬ УНСОЮЗУ

З нагоди 200-річчя ЗСА
і 100-річчя Українського Поселення

Shamokin Area High School, 2000 West State Street, Shamokin, Pa.
Субота, 21 лютого 1976, год. 7:30 • Неділя, 22 лютого 1976, год. 2-га по пол.

За дальшими інформаціями та білетами прошу слідкувати в чергових оголошеннях.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
П'ятниця, 13 лютого 1976 р.
„ЛЮДИНА, ЩО ПОТРЯСЛА СУМЛІННЯМ СВІТУ".
ДОПОВІДЬ про політичну біографію
ЛЕОНІДА ПЛЮЩА
прочитає
Роман Купчинський
Після доповіді — дискусія.
Початок — 7:30 веч.

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ
Орден Хрестоносців
запрошує всіх старших Пластунів, Студентів і усе Громадянство на
З А Б А В У
в ДЕНЬ СВ. ВАЛЕНТИНА
14 лютого 1976 р., в Пассейку
при 240 Hope Avenue
Початок 8:30 веч. Оркестра — ДОМІНО
Вступ — $3.50

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців в Америці
запрошує на
ВИСТАВКУ ОБРАЗІВ
ДАРІЇ ДОРОЩ
СЛАВИ ГЕРУЛЯК
ОЛЬГИ МЕРИЩУК
АРКАДІЇ ОЛЕНСЬКОЇ-ПЕТРИШИН
СОФІЇ ЛАДИ
ОКСАНИ ЛУКАШЕВИЧ-ПОЛОН
в Галерії ОМУА при 149 2-га Авеню в Ню Йорку, Н. Й.
Відкриття — в неділю, 15-го лютого 1976 р. о год. 1-ій по пол. Виставка триватиме до 29-го лютого, включно, і буде відкрита в будні від 6-8 години та суботи і неділі від 1-ої до 8-ої веч.
УПРАВА

ТОВАРИСЬКИЙ КЛЮБ МЕШКАНЦІВ УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА, ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.
Програма на лютий 1976 р.
14-го лютого: Фільм з посвячення церкви свв. Сергія і Вакха в Римі — висвітлює ІРИНА КУРОВИЦЬКА.
21-го лютого: Спомини з війни з Кореї — в прозірках — інж. П. САЛЯК.
28-го лютого: „Будова дзвіниці при церкві св. Володимира" в прозірках — висвітлює ЯКИ'Т САЛЯК.
Імпрези відбуваються щосуботи о год. 6-ій веч.
Просимо про ласкаву участь.
УПРАВА КЛЮБУ

З життя Пласту в Твин-Сіти

ПЛАСТОВА „ЯЛИНКА"

Дня 18-го січня ц. р. в залі школи при церкві св. Константина в Міннеаполісі влаштовано Пластову „Ялинку". Приготуванням цієї традиційної „Ялинки" займилися головно членкині Пластприяту і пластова молодь. Головою Пластової Станиці є інж. Зенон Степчук. Пластприят очолює інж. Степан Тисовський. Результатом тісної співпраці між Пластом і Пластприятом є оживлення пластового життя і зацікавлення ним нашої громади. Програма Пластової „Ялинки" була цікава. При гарно вдекоронаних столах, при світлі свічок, засіла пластова громада. Цілий стіл призначено для молоді. Приємно було бачити її усміхнені лиця. За чоловим столом зайняли місця: п.п. Тисовський, Тисовський мол., Стейчук, Луців, себто особи, які в співпраці зі всіма членами Проводу причиняються до здійснювання пластових ідей. Програму „Ялинки" відкрив п. Степчук відчитанням привітального вірша. Громада спільно відмовила молитву. Залунали звуки коляди. Злегка мигали свічі на столах. Пластова молодь складала в унісон святочні побажання. Анастазієвська і Буник своїм віршиком про пироги внесли веселий настрій.

Про різдвяні традиції розказував проф. Пакуляк. Настрої Різдва колись і тепер передала п-і Гамота. І знову коляда... Молодь така весела, що важко її втихомирити. Але нехай гомонить, бо для них це влаштовано.

Голова Пласту п. Степчук представив всіх осіб, які входять в склад старшини Пласту і Пластприяту. Пластовий рій „Леви" своїми осягами та участю в таборуванні заслужив на признання, дістав грамоти. Грімкими оплесками привітала їх ціла заля. В міжчасі пластова молодь подає смачну традиційну вечерю.

Вечеря закінчилася. За співпрацю склав подяку п. Степчук. На завершення цього приємного вечора пл. Юрко Тисовський висвітлив багато прозірок із пластової прогульки до Німеччини, Італії та Греції.

Деякі пояснення до архітектури історичних пам'яток Греції дає проф. Пакуляк. Пластун Юрко Тисовський добре вив'язався із свого обов'язку і це є ще більшою заохотою до праці в рядах пластової організації.

У дальшому Провід Пласту і Пластприят хочуть збільшити бібліотеку. Замовляють пластові видання та видання Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ), яке в 1976 р. відзначатиме 30-річчя свого існування і праці. Доповненням пластової бібліотеки мають займитися Гуцал і Пакуляк, місцевий представник ОПЛДМ.

Василь Пакуляк.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

✝

Горем прибиті повідомляємо, що 7-го лютого 1976 р. у Гіледейл, Н. Дж., на 87-му році життя, відійшла у Вічність наша Найдорожча МАМА та БАБУСЯ

бл. п.
МАРІЯ з ЯРМОЛОВИЧІВ ЗАПУТОВИЧ

вдова по сотникові УГА, опісля інспекторові шкіл та кол. учителька в Коломийщині.
ПОХОРОН відбудеться в суботу, 14-го лютого 1976 року в Торонто, Канада.

Сини: д-р БОГДАН ЗАПУТОВИЧ
з дружиною МАРІЄЮ
інж. РОМАН ЗАПУТОВИЧ
з дружиною ВІРОЮ та дітьми
АРІЯДНОЮ і ОЛЕГОМ
Родина в Україні

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Дорогої ДРУЖИНИ
бл. п.
АНҐЕЛИ МАРТИ РОМАНЮК
що залишила цей світ 13 лютого 1975 р.
буде відслужено
ПАНАХИДУ
13 лютого 1976 р., о год. 11
в Церкві-Пам'ятнику
в БАВНД БРУКУ, Н. Дж.
де спочивають Тлінні Останки Покійниці.
Рідню, Друзів і Знайомих прошу помолитись за Незлобиву Душу Покійниці.
Інж. ЛЕОНІД РОМАНЮК, чоловік

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Петра Зубрицького
складає 20.00 долярів
на ОбВУА
Чикаго, Ілл. Уляна ДОЛИНСЬКА-ТЕРЛЕЦЬКА

✝

В безмежному горю повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 8-го лютого 1976 р. відійшов від нас у Вічність на 70-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.
ТЕОДОЗІЙ ФИЛИПОВИЧ

б. директор Повітового Союзу Українських Кооператив в Жидачеві і Журавні.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 13-го лютого 1976 р. в год. 8-ій веч. в похоронному заведенні І. Гасина, 4244 Old York Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 14-го лютого 1976 р. о год. 9-ій ранку з того ж заведення до церкви Христа Царя при 1623 Саунд вул. у Філядельфії, звідки Тлінні Останки будуть перевезені на Вічний Спочинок на цвинтар НЗПДіви Марії у Факс Чейсі.

Горем прибиті:
ЯРОСЛАВА — дружина
ДАРІЯ ПАВЛСОН з мужем РОБЕРТОМ — донька
АНІТА і АНДРІЙ — внуки
ОЛЕНА — сестра
ІРЕНА МІЛЯНОВСЬКА — сестра
СОФІЯ ВОНТОРСЬКА з мужем ОЛЕКСАНДРОМ — сестра
КОРНЕЛЬ з дружиною МАРІЄЮ — брат
ЕВСТАХІЙ — брат
ОСИПА — братова
МАРІЯ КУЗИК з донькою ХРИСТИНОЮ — шваґрова
ЗЕНОВІЙ з дружиною КАТРУСЕЮ та дітьми МАРІЄЮ, ЗЕНОНОМ і РОБЕРТОМ — братанок
ЗЕНОН ВОНТОРСЬКИЙ з дружиною МАРІЄЮ — сестрінок
та ближча і дальша Родина

ВІДДІЛ ПАТРІЯРХАЛЬНОГО ТОВАРИСТВА у ТРЕНТОНІ, Н. Дж.
запрошує до численної участи у
ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАННЯХ
15-го лютого 1976 року
в пошану
БЛАЖЕННІШОГО
ПАТРІЯРХА ЙОСИФА
Год. 9-та рано: БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ в намірені Найдостойнішого Ювілята, в Церкві Св. Йосафата.
Год. 4-та: СВЯТОЧНІ СХОДИНИ у парафіяльній авдиторії, під час яких доповідь виголосить Д-р ВОЛОДИМИР ПУШКАР. У мистецькій частині візьмуть участь: НАТАЛКА КОВАЛИШИН, ТЕТЯНА ШУСТ, ЕЛЛА ГАЯШІ, Д-Р ЙОШІКАЗУ ГАЯШІ, ВОЛОДИМИР ТРИТЯК і ДАРІЯ КУЗИК.

✝

З глибоким жалем прийняли ми сумну вістку, що ненадійно відійшов у Вічність різьбар українського мистецького слова, визначний письменник

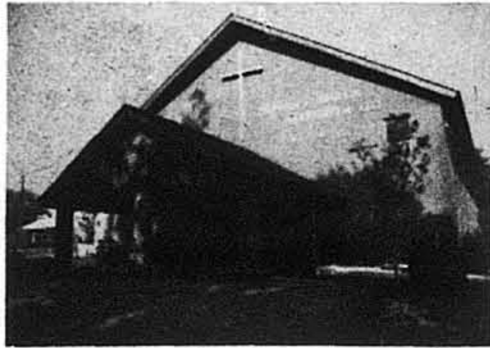
сл. п.
МИКОЛА ПОНЕДІЛОК

наш щирий Приятель і двократний лавреат Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чікаґо за вічно живучі твори (1970 р. перша нагорода, 1974 р. друга нагорода).

Пам'ять про Нього житиме вічно між нами.

Спи спокійно, наш Друже, в чужій землі
і тихо спи про свої сонячні Херсонські степи...

ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ ім. І. ФРАНКА в ЧІКАҐО

ЄВАНГЕЛЬСЬКА УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА
в ЮНІОН, Н. Дж.
2206 Stanley Terrace,
Union, N.J.
Tel.: 373-3125

сердечно запрошує Українське Громадянство на

СПЕЦІЯЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
яке відбудеться
в суботу, 14-го лютого 1976 р. о год. 7-ій веч.
в приміщенні Молитовного Дому
при 2206 Станлей Тер., ЮНІОН, Н. Дж.

- В програмі Богослуження візьмуть участь ДУХОВА та СТРУННА ОРКЕСТРИ, ХОР, ГРУПИ СПІВАКІВ, виконуючи найновіші пісні з України, а також Ви будете мати нагоду прослухати півгодинну радіопередачу, яку щотижнево передаємо на Україну.
- Серед гостей сподіваємося присутності керівників Українського Народного Союзу.
- Після Богослуження запрошуємо всіх на спільну каву.

ПАСТОР і ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ

Замість квітів на могилу
св. п. Юлії Наконечної
склали 20.00 долярів
на ПРЕСФОНД „СВОБОДИ"
Марія і Зиновій СТЕФАНИШИНИ

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
СЕСТРИ, ТЕТИ і СЕСТРІНКИ
бл. п. д-р
АНІ ГАНКЕВИЧ ХОРКАВОЇ
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ
в суботу, 14-го лютого 1976 р.
в НЮАРКУ — в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ, о год. 7-ій ранку;
в НЮ ЙОРКУ — в церкві СВ. ЮРА, о год. 6:30 ранку;
в ТАНДЕР БЕЙ, Канада;
в КЕРГОНКСОН — в церкві ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ;
в ЙОНКЕРСІ — в церкві СВ. МИХАЇЛА, о год. 8-ій ранку;
в ПОНЕДІЛОК, 16-го ЛЮТОГО 1976 року
в БАЛТІМОР — в церкві СВ. МИХАЇЛА, о год. 8-ій.
Просимо Рідню, Друзів і Знайомих про молитви.
СЕСТРИ і БРАТИ з РОДИНАМИ

Ділимося сумною вісткою, що 6-го лютого 1976 р. в Ню Йорку, Н. Й. відійшов від нас у Вічність, на 80-му році життя,

бл. п.
МИХАЙЛО ВОВЧАНЧИН

учасник Визвольних Змагань, походив з м. Турки над Стриєм, Зах. Україна.

Покійний залишив у смутку:
сина — ОСИПА
та ближчу і дальшу Родину в Україні, Америці і Канаді
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

НОВАЦТВО і ПЛАСТПРИЯТ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ в НЮ ЙОРКУ
влаштовують ВЕЛИКУ
ДИТЯЧУ КОСТЮМОВУ ЗАБАВУ
„В ДАЛЕКИЙ СВІТ" під моттом — Сторіччя Поселення Українців в Америці.
Просимо всіх Українських Дітей Метрополії Ню Йорку та околиці прибути на ту чарівну забаву, де спільно всі переживемо незабутні хвилини.

НЕДІЛЯ,
7 березня 1976 р.
о год. 2-ій по пол.
Школа св. Юра
215 Схід 6-та вулиця
в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді і вільному світі нового свідомого члена!

✝

В глибокому смутку повідомляємо про трагічну смерть нашої Найдорожчої МАМИ

КАТЕРИНИ ТРУХЛОЇ
з роду ЗДОРИК

що упокоїлася дня 7-го лютого 1976 року.

Учасник Визвольних Змагань, лицар Ордена Симона Петлюри і нагороджена Воєнним Хрестом, член Української Республіканської Капелі.

ПОХОРОН відбудеться на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. в середу, 11-го лютого 1976, о год. 10-ій ранку.

Горем прибиті:
ЮРІЙ і ВАСИЛЬ — сини
НЕНСІ і ЛІДА — невістки

Неділя, 29 лютого 1976 р.
год. 4-та по пол.
Irvington High School Auditorium
at Clinton Avenue, IRVINGTON, N.J.
Квитки: Базар, Говерля, Дніпро і при касі.

Під протекторатом УККА — Відділ Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж.
СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ в НЮ ЙОРКУ
М. Старицький
„ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ"
Народня драма в п'ятьох відслонах зі співами і танками.
Гостинний виступ АНДРІЯ ДОБРЯНСЬКОГО, бас-баритона Метрополітен Опери — в ролі Гриця.

Постава:
ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА
Дириґент:
ЛЕВ СТРУГАЦЬКИЙ
Хореографія:
РОМА ПРИЙМА-БОГАЧЕВСЬКА
Оформлення і костюми:
СЛАВА ГЕРУЛЯК
Сценічне освітлення:
МАРІЙКА ШУСТ
Спонзор: „Самопоміч", Ню Йорк

Українське Академічне Видавництво складає щиру подяку
Вп. П. Ред. М. БАЖАНСЬКОМУ
за переслання пожертви від
КОМІТЕТУ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ І. ФРАНКА в ДЕТРОЙТІ
в сумі 835.09 дол.
[illegible]

ВІДБУВСЯ ОДИНАДЦЯТИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рема Веселовський, пл. сен. дов. Ірина Вжесневська, пл. сен. дов. Зенон Татарський і ст. пл. Богдан Колос. Крайова Пластова Старшина: голова — пл. сен. кер. Богдан Пендзей, керівник вих. діяльности — і перший заст. голови — пл. сен. дов. Дарія Даревич, керівник орг. діяльности і другий заст. голови — пл. сен. праці Юрій Борис, голова з попер. каденції — пл. сен. кер. Роман Вжесневський, секретар — пл. сен. праці Наталка Головата, діловод УПЮ-ів — пл. сен. кер. Орест Джулинський, діловод УПЮ-ок — ст. пл. Анна Шиптур, діловод УПН-ів — пл. сен. дов. Іван Франів, діловод УПН-ок — ст. пл. Христя Базилевич, діловод УСП — ст. пл. Михайло Ганч, діловод УПС — пл. сен. кер. Андрій Харак, діловод фінансів — п. Лонгин Пенцак, діловод КПФонду — пл. сен. праці Ераст Гуцуляк, діловод зв'язку — ст. пл. Ігор Бурачок, діловод Пластприяту — пані Марія Спольська, книговод — п. Юрій Дичок. Крайовий Пластовий Суд Чести: голова — пл. сен. кер. Роман Копач; члени: пл. сен. дов. Адольф Гладилович, пл. сен. дов. Іван Лещишин, пл. сен. праці Ігор Бардин; заступники: пл. сен. дов. Орися Синишин, ст. пл. Андрій Мацько. Запропоновану листу З'їзд прийняв одноголосно.

Після заключного слова новообраного голови Крайової Пластової Старшини — пл. сен. Богдана Пендзея, Одинадцятий Крайовий Пластовий З'їзд закрито співом гимну закарпатських пластунів.

МАЗУРКЕВИЧІ ГОТУЮТЬСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

серваторії і три роки в аспірантурі. Учитель був більш ти учнями Ойстраха і навчатися в нього 5 років у конніж вдоволений Юрієм Мазуркевичем і про нього писав: „... блискучі віртуозні якості, глибока музичність, милозвучний тон (звук), впевнене володіння собою на сцені, великий і різноманітний репертуар, надзвичайна дисциплінованість і відповідальність у праці". Про Дану Мазуркевич сказав він не менше: „Дана є прекрасна і зріла скрипалька, в той же час вона є різносторонній музикант, дуже працелюбива і талановита". Висновки Давида Ойстраха про обох майстрів скрипки підтвердили похвалами: „зачаровуючий блиск майже неймовірного виконання", „фантастично-казкова пишнота мистецької презентації", „скрипкове дуо, яке звучить, як один музика", „повна мелодійна і ритмічна досконалість" і подібними, — численні рецензенти їх концертів. Самі по собі концерти вже є чимось надзвичайним і унікальним. Жанр скрипкового дуо — малопоширений, як і відповідний клясичний репертуар для нього, зокрема, нема відповідної української оригінальної музичної літератури, спеціяльно скомпонованої для скрипкового дуо.

Далі, пояснюючи жанр їх концертів, проф. Мазуркевич говорить про бажання (і обов'язок) не робити відступів витримувати всі запляновані концерти в жанровому стилі, з точки зору, як мистець, не відступаючи від нього ради, скажімо, сантиментальних почувань. Він вірить, що цей жанр зуміє притягти і полонити й українську публіку, і він бажав би, щоб дорогі земляки наголошували в своєму підході до них факт, хто вони і для кого грають, а не те, що вони грають. Він вірить, що вихід на велику світову суто - професійну сцену його і Дани Мазуркевич принесе об'єктивно користь і рідному для нього (п-ні Дана — литовка) українському народові та українським аспіраціям до волі і самостійности: артистичні осяги і здобування наших визначних музик стануть капіталом і для української еміграції взагалі. „Ніхто не може ставити обмежень мистцеві, якщо він має досягти вершин", — каже Юрій Мазуркевич. Він свято вірить у цю засаду вільної людини і вільного світу і тому з дружиною вони залишили Советський Союз півтора роки тому.

За ними успішний 1975-ий рік концертування на двох континентах. Перед ними — найближчий виступ в Торонті (відбувся в неділю 1-го лютого ц.р.), СіБіСі речиталь на цілу Канаду в телевізії був 8-го лютого, а 6-го березня — Ню Йорк, Лінкольн Центр, 8-ма година вечора, Алис Туллі Голл.

Юрій і Дана Мазуркевичі постійно проживають в Лондоні, Онтаріо, де обоє є професорами музики Університету Західнього Онтаріо, і звідси вони виїжджають із самостійними концертами на численні запрошення організацій і установ, пов'язаних з музикою. За цей короткий час вони здобули собі певні й надійні позиції в новому світі: повноцінну працю в університеті і концертування.

Вони не бояться „безробіття", — з ледве помітною усмішкою каже проф. Юрій Мазуркевич, а ми в редакції подивляємо багатство його української мови, яку виніс він зі Львова, де народився і де пройшли його дитячі і юнацькі роки, та Києва, де навчав у консерваторії 6 років, як професор скрипкової гри разом зі своєю дружиною Даною.

Всі ми бажаємо йому: „До побачення" на концерті в Алис Туллі Голл 6-го березня, і багато успіхів!

МОЛОДІ ЛЮДИ В КИЄВІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Вікторіянського періоду, але ефективне використання відкритих просторів додає архітектурі гарного стилю. Цікаво, що цілковита відсутність реклям і неонових світел надає комерційним частинам міста понурого одноманітного вигляду; людина відчуває брак „кричущої" атмосфери.

Ні, там немає безробітних і кожне подружжя ґарантоване двокімнатне помешкання, яке коштує їм тільки 5.5 відсотка із їхнього заробітку. Так, майже всі помешкання находяться у високих будинках і також правдою є, що кімнати малі, але жадна країна задовільно не розв'язала своїх мешканевих проблем. Заробітні платні різняться; існує ґарантована мінімальна платня, але немає максимальної. 63 відсотки із помешкань мають телевізори, 57 відсотків машини до прання, 43 відсотки мають холодильники.

Можна було побачити дуже мало приватних автомобілів, але багато автобусів, таксівок і є знаменита система підземних залізниць у місці, яке має тільки 1.7 мільйона населення. („Вони можуть служити як знамениті схоронища перед бомбами — вони навчилися цього з прикладу Лондону під час війни" — сказав наш приятель із півдня).

Атмосфера була насичена індоктринацією, зверненою в першу чергу на власне населення, а тепер ще більш посиленою, бо це є 30-річчя перемоги над Німеччиною. Величезні плякати героїчних вояків домінували на рогах вулиць. Групи умундурованих дітей стояли на варті біля Гробу Незнаного Вояка та інших пам'ятників. Навіть цирк (важлива частина київського життя) присвятив принаймні одну третю із під іншим оглядом знаменитої програми для маленьких п'єс про те „Як ми виграли війну". Двадцять мільйонів воєнних жертв Росії не будуть легко забуті.

Тільки, що кожний обстоював, що це НЕ Є Росія. Київ є столицею Української Республіки, що є частиною Совєтського Союзу; Росія — це інша країна, інший нарід, інша культура й інша мова. І до того її недуже то люблять, зокрема молодь.

Ці самі молоді люди видавалися прямо знудженими повторюванням про 20 мільйонів вбитих та іншими фразами. А крім цього — вони дещо незадоволені із системи. Хоч дисципліна під час футбольних змагань була майже взірцевою (при допомозі, очевидно, солідного круга вояків і поліції), то можна було відчути своєрідне нехтування властями. В дальшому відчувалося глибоке, майже настирливе переконання, що західні „речі" є далеко кращі, подібно як таке ж переконання ірляндців у відношенні до „американських речей" одно покоління тому. І так до нас часто підходили люди при автобусових зупинках і на рогах вулиць з проханням продати наші сорочки, годинники, пояси, фільмові апарати, черевики. Найбільше захоплення викликав одяг з матеріялу „денім", якого там не можна купити. Більшість „покупців" — це молоді студенти з деяким знанням англійської мови, але навіть діти знають такі слова як „чувінґ ґам" і „сиґарет". Ніразу нас не прохали про гроші.

Старші люди, може тому, що вони бачили, як багато з тих 20 мільйонів вмирали, виглядали задоволені, вдячні. Це ніби люди, що їдять для приємности і вбираються для вигоди. Вони виглядали здорові і загартовані, щось так, як покійний Хрущов. Молодші видавалися делікатними і, зодягнені в міні-спіднички, могли б легко змішатися з прохожими по вулиці Грефтон (в Ірляндії).

Не легко було вистаратися Службу Божу. Завжди можна було почути завчену фразу: „Очевидно, в СССР є повна свобода релігії, але я атеїст і нічого не знаю про ці справи". Коли ми звернулися з проханням до нашого ґіда, щоб він заінтервенював в цій справі місцевого православного священика — ми одержали нашу першу, і одиноку, неґативну відповідь. Під тиском ґід написав відповідного листа в російській мові, але в розмові признався, що „зв'язки з церковниками ніяк не допоможуть мені в моїй кар'єрі."

Знання англійської мови зникло з алярмуючою швидкістю серед членів адміністрації готелю, коли ми вийшли з пропозицією відправити Службу Божу в неділю. Та ми все одно відправили Богослуження, вживаючи підручний місіонарський пакет для служінь. Це було свято Зіслання Святого Духа, то й проповідь прийшла легко.

Пізніше ми відвідали місцеву православну церкву і це було справді кульмінаційною точкою нашої подорожі. (Із поміщеної разом з репортажем фотознімки можна здогадуватись, що мова про відвідини в соборі св. Володимира — прим. редакції). Храм добре вдержаний, обширний і цілковито заповнений поважними вірними. Кожна вікова група була репрезентована — за вийнятком дітей; але знову ж Служба Божа тривала майже три години.

Службу Божу відправляв єпископ, який, як виявилось опісля, мав першорядне знання англійської мови, заявляючи нам, що тін провів багато часу в Римі. В парафії, крім нього, було ще п'ять священиків різного віку і чотири молоді дияконн. Це приязні культурні люди, для яких старинні конфлікти і сучасні ідеології є неактуальними у світлі нашого спільного зв'язку — священства.

Вони заявили, що цього вечора мала бути відправлена ще одна Божественна Літургія при заповненій церкві, а Київ має десять таких церков. В СССР є три семінарії (Ленінґрад, Москва і Одеса) і близько 900 семінаристів. Статистичні дані робили враження, але вони виглядають мізерно в пропорції до понад 200-мільйонового населення. Одначе церква існує, вібруюча і жива, з відважним хоч і малим стадом. Чудова, старовинна катедра св. Софії в Києві, частина якої налічує майже тисячу років, є сьогодні старанно збереженим музеєм (офіційно „в направі і перебудові" — від 1937-го року!), і сумною пригадкою про офіційне ставлення властей.

А далі кінець: ми програли змагання перед стотисячною масою українців, які бурхливо привітали ірляндську дружину і малу оркестру, яка їхала так далеко, щоб піддержати на дусі змагунів. Коли ми вилітали, враження були різні, але в загальному прихильні: приязний нарід; великі досягнення, беручи до уваги усі страждання; економіка ніби вільна від інфляції; вузько контрольована система, може краще пристосована до загроз війни і убожества, як системи захланности і багатства; цікаві ворушення — це неконформізм серед молоді; релігія все ще становить поважну силу; і т. д. „О, так - пробурмотів коркі-в'янин - деякі хлопці є дуже бистрі. Три дні і вони вже все знають".

ТВОРЕННЯ СОВЄТСЬКОЇ НАЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ні підручники. Отже, коли б тепер чужинець читав переклади україномовних часописів, тоді він без сумніву прийшов би до переконання, що в СССР хоч є Україна, та там уже українці не живуть. Україну заселюють „совєтські люди". Формально, Україна стала Пенсильвенією СССР. Люди які думають, що я переборщую, повинні звернути увагу на ті проблеми, читаючи україномовні періодичні видання УССР.

Згідно з найновішими дефініціями „комуністичної" генеральної лінії, у категорію українських „націоналістів" треба зараховувати слідуючих людей:

Усіх, що намовляють других, щоб говорили по-українськи, любили свій народ та шанували свої традиції.

Усіх, що подають історію України так, як її подають усі історики світу, включно з неросійськими комуністами, що українською історією займаються.

Усіх, що подають правдиві життєписи українських культурних діячів та об'єктивно інтерпретують їхній доробок та їхні зв'язки з російською культурою.

Такі речі, як домагання, щоб українізувати школи, підприємства і уряди — це вже не звичайні націоналістичні ухили, а „кримінальні антидержавні злочини".

Проведення в життя того роду національної політики незвичайно влегшує економічна система СССР, і тому цілком не диво, що уряд імперії за всяку ціну хоче її затримати такою, якою вона є. У тій системі українські „націоналісти" не мають ніякої можливости зайняти чільні місця в адміністрації, економіці, війську, шкільництві, чи культурному житті. Причина в тому проста. Усі підприємства й інституції належать до держави. Державою, а тим самим адміністрацією усіх урядів, фірм та інституцій керує КП СССР, а КП СССР є виключно в руках росіян.

Отже, чим різниться комуністична російська імперія від гітлерівської Німеччини під оглядом відношення між національними амбіціями і панівною ідеологією? Не багато чим! В одному і другому випадку ідеологія стала виключно на службу національних амбіцій, а не навпаки. Коли б завтра Китай зайняв частину Росії і почав там творити „совєтський народ" за рецептою Брежнєва, ми знаємо точно, як на те зареаґували б члени правлячої кліки російської імперії.

Ті всі речі є такі очевидні, що українцям варто нарешті витягнути відповідні консеквенції. Є в нас люди, що продовжують закликати нас і тут і там до „реальної політики", як єдино правильної. Свого часу того роду політику робив Скрипник і він так вірив у її успіх, що, щоб мати можливість її продовжувати, він виступив проти таких українських самостійників, як Хвильовий і Шумський. Та Скрипник принаймні протягом бодай якогось чнсу мав дійсно можливість українізувати життя країни. Такої можливости тепер немає взагалі. Останню — в порівнянні з українізацією Скрипника — мініятюрну спробу „реальної політики" зробив Шелест, та ми знаємо, чим це скінчилось.

І тому люди, що намовляють українців до реальної політики, мусіли б переконати нас, що реальною політикою можна б принаймні спинити денаціоналізацію і русифікацію. Та в який спосіб це зробити? Відповідь на те питання мусить бути. В ніякий! І тому нарешті варто б сказати виразно, що їхні заклики до реальної політики в дійсності помагають не українцям, а росіянам.

Нам варто б теж нарешті стати на становищі, що найбільших ударів по українізації і українському національному відродженні завдають не Щербицькі чи Маланчуки. Таких людей росіяни все знайдуть, а як не знайдуть, тоді вишлють в Україну Підгорних, Хрущових, Мельникових, Постишевих, чи Кагановичів. Найбільшу школу українізації завдають українські культурні і наукові діячі, які за гроші і посади допомагають ворогові у творенні совєтської нації. Це, що вони роблять, не є ані комунізм, ані ворогом вимушені дії. Це є вислужництво у повному того слова розумінні.

Чи українські провідники зуміють покінчити з різного роду „реальними" політиками і змобілізувати енерґію нації до опору денаціоналізаційним і русифікаційним заходам ворога? Це й є центральне питання сучасної доби.

Ще один совєтський аґент...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Мінаржик (до речі, капітан розвідки) нарікає на Конґресову комісію, яка займається міжнародними передачами радіостанцій ЗСА, і Державний департамент, яким, мовляв, дуже добре відома „шпигунська діяльність" СіАйЕй, а які дові нічого не зробили, щоб припинити діяльність радіостанцій. „До речі, — сказав Мінаржик, — коли недавно американський сенатор Вілліям Фулбрайт назвав „Вільну Европу" і „Радіо Свобода" пережитками холодної війни, яким місце на смітнику історії, цей вираз настільки вивів з себе співробітників „Вільної Европи", що вони назвали сенатора „комуністичним аґентом".

Тривогою прозвучали слова аґента, коли він розказував приявним журналістам про те, що новий голова об'єднаного керівництва обох радіостанцій С. Мікельсон, виступаючи наприкінці минулого року на зустрічі з працівниками радіостанцій в Мюнхені, заявив, що „не треба побоюватись за майбутнє і слід продовжувати роботу". Розвідник, уважає, як і його висланники, що існування радіостанцій є порушенням норм міжнародного права, статуту ОН, а також принципів Гельсінкської конференції, перестерігає західньо - німецький уряд в Бонні, що дальше схвалення на перебування радіостанцій у Мюнхені і продовження їхнього реченця є „грубим порушенням суверенітету ФРН і суперечить також конституції цієї країни". Він рівночасно заповідає, що розсилатиме „належну арґументацію" тим західньо-німецьким політикам, які вже довший час „усвідомлюють нетерпимість перебування „Вільної Европи" і „Свободи" на території Федеративної Німецької Республіки".

Можна вважати, що це й було основною метою шпигунської діяльности аґента Мінаржика та інших аґентів КҐБ, що збирали й збираювь „докази", займаються провокативною діяльністю, перехоплюють, а то й вбивають поодиноких невигідних осіб, щоб добитися закриття невигідних Москві радіостанцій „Вільна Европа" і „Радіо Свобода", як зрештою багатьох інших, що займаються передаванням непідфальшованої інформації і насвітлюють правдиву дійсність в СССР.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ в ДЕТРОЙТІ, Міш.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у суботу, 6 березня 1976 року

о год. 6-ій вечора

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ

при вул. Мартін ч. 4655

із слідуючим порядком нарад:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад.
2. Ствердження правосильности Зборів.
3. Вибір Президії.
4. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
6. Слово д-ра ІВАНА ФЛИСА, заступника Головного Предсідника УНС.
7. Дискусія над звітами.
8. Абсолюторія уступаючій Управі.
9. Вибір нової Управи.
10. Плян праці, внески і запити, різне.
11. Закриття нарад.

У Зборах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, секретарі та члени управ приналежних до округи Відділів, а саме:

20, 71, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504 і 506.

У Зборах візьмуть участь:

Д-р ІВАН ФЛИС, заступник Головного Предсідника УНС;
о. ІВАН ВАЩУК, Головний Контрольор;
ЕВГЕН РЕПЕТА, Головний Радний.

Якщо на означену годину не явиться вимагане правильником число делеґатів Відділів, наради почнуться о пів години пізніше, без огляду на кількість приявних.

ЗА УПРАВУ:
Володимир Дідик, голова

Василь Папіж, прес. реф. — Петро Залуга, секретар

ТАРЗАН, Ч. 7428. Тарзан одержує інформації

WHO WERE THE MURDERERS?...
...POLITICAL TERRORISTS... LEOPARD MEN... LEADER... POWER-MAD... NAME-KRONA!... STEAL MONEY...
DID THEY HAVE A BLONDE FEMALE PRISONER?
YES... THEY FORCE HER TO LEAD... TO...
..OPARI!...
HE IS FINISHED TOO, TARZAN!

Ти знаєш хто були вбивці?...
Політичні терористи...

„леопардові люди"... проводив ними жадібний влади ватажок... називається Крона!... вкрали гроші...

Чи вони мали із собою ясноволосу бранку?
Так... Вони змусили її вести їх... до Опару!

Він вже неживий, Тарзане!